

כי תצא וטהר לבנו

מענה על שאלות רבות בפרשה
וזיל'וע"ם מקוריים וזיל'וע"ם ע"צובים

תרומת משפחת סיטקל

לעילוי נשמת האב היקר
יהושע בן נעימה ז"ל
נ.ל.ב.ע. טו' אלול

ולבריות ולרפואה שלימה
רותי בת נעימה

ב"ה כבר יצאו לאור 4 כרכי "וטהר לבנו"
שמות - ויקרא - במדבר - דברים
ובקרב בס"ד כרך "בראשית"

ואנא התפללו להצלחת שותפי רבי אברהם בן שושן בס"ד תמיד

מתוך 10000 סמים נשארו בודדים ממשי, אצל המחבר יוחנן ריינר 0527120333 בבני ברק, "בחינים" ללומדים בספר

דברי גדולי ישראל על מעלת הספר "וטחר לבנו"

האמורים בספרך מתובלים בדברי חיזוק בענייני אמונה, ביטחון, ועבודת ה', ע"פ יסודות קדומים מרבותינו.

האדמו"ר מפייטסבורג זצ"ל: וכבר איתמחי גברא, במכירי קא אמינא שהרה"ג הנ"ל מלקט סביבו בחזרי ישראל קדושים פירות הנשרי"ן ומסייע להם ומעודד באסיפות מרעים בחיזוק ועידוד ליישר דרכם ולהעלותם שוב על המסילה דרך המלך עם שאיפות לגדול בתורה ובעבודת השי"ת.

האדמו"ר ממעליץ שליט"א: והמטרה העיקרית היא חיזוקים בדברים שהרבה נכשלים בהם, ויש בהם תועלת רבה לחיזוק היהדות והקדושה, – וכעת ברצוני לצרפם לספר שלם עה"ת ויבואו רבים ליהנות ולהתחזק מפרי תורתו.

הגאון רבי משה זילברברג שליט"א: והרבה אלפים ממש לומדים העלון שלו ומתעלים מעלה מעלה, אשרי החכם שיזכה בכתר תורה הזה – והנני "עד" שהרבה נפשות נתקרבו מאוד מאוד ע"י הדברים הקדושים של "וטחר לבנו".

בד"ץ מחזיקי הדת וחסידיו בעלזא: ורבים טובים ימצאו בו חפץ, ויתענגו מדבריו הנעימים ויהיו להם לתועלת.

הגאון הרב אלכסנדר הכרפול דומ"ץ בבד"ץ העדה החרדית: ורבים נהנו מאורו וגדרו עצמם בתוספת שמירה ותוספת טהרה.

הרשל"צ הרב הראשי הגאון רבי יצחק יוסף שליט"א: מאמרי מוסר ודברי חיזוק נלהבים על כל פרשה ופרשה, דברים מתוקים מדבש ונופת צופים, מלאים תוכן ומחשבה המחזקים את האדם לעבודה תמה וטהורה להשי"ת, בלשון קלה וברורה השווה לכל נפש.

הסכמת האדמו"ר מקרלין שליט"א: שבספר יש חיזוק רב לשמירת התורה הקדושה ומצוותיה, והם יפעלו את מטרותם!!

הגאון רבי אשר זעליג וויס שליט"א: ובטוחני שכל המעיין בספר זה, יפיק ממנו תועלת גדולה.

מרן רה"י הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א ראש ישיבת סלבודקא: פירושים נחמדים ועמוקים על כל פרשה ופרשה מבוססים על היקף עצום של חז"לים וראשונים ואחרונים. בספר רואים היטב בפירושים את גאונותו, ובקיאותו בתורת ה', העצומה, יחד עם יגיעתו ועמילותו בתורה, גם יש בספר בכל פרשה ופרשה מוסרים נחמדים ומאוד חשובים שקשורים עם החידושים שניכר מהם שיוצאים מלב מלא רגש של יר"ש עמוקה. וזה גופא שניכר שיוצא מלב מלא יראה גורם ההשפעה הגדולה שיש מדברי כת"ר שליט"א על הקוראים בבחינת דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב, הקב"ה יתן להמשיך עבודתו הכבירה לחזק האמונה ואהבת התורה ויר"ש של אחינו בני ישראל, ושיתן שהספר הזה המאוד תועלתו יתקבל באהבה אצל כל בני התורה.

ראש ישיבת חברון – הגאון הגדול רבי דוד כהן שליט"א בספר ביאורים ורעיונות המחזקים מאוד את יסודות האמונה ויסודות ההשקפה ויסודות עבודת ה' בעבודה שבלב היא תפילה, ובשמירת הפה והלשון והראיה. ויש בספר רעיונות וחידושים ממושכים את הלב ביסודות כל פרשה, והוא מיוחד מאוד בחיפיו ובאוצר הגדול שהוא מכיל, ומיוסד כולו על מקורות נאמנים, מדברי רבותינו שמפיהם אנו חיים, ומימיהם אנו שותים.

הגאון הגדול רבי משה דוד ליפקוביץ שליט"א: מלאים תוכן רב ועשיר בדברי חוכמה ומוסר המדריכים כל מבקש ה' ללכת בדרך העולה מעלה למשכיל, ובמיוחד שהדברים יוצאים מלב הדורש טוב לעמו לקרב לבם של ישראל לבוא בטהרת הלב בעבודתו ית'.

הגאון רבי שמואל דוד הכהן גרוס – רב חסידי גור באשדוד: פרפראות יפות על הפרשה השוות לכל נפש.

ראש ישיבת ערלי הגאון רבי אברהם שמואל בנימין סופר שליט"א: ספרך הנהדר והנכבד "וטחר לבנו" אשר תוכו רצוף אהבה, חידושים על התורה ועל מועדי השנה המתובלים בדברי חיזוק והדרכה נפלאים, לחזק לבות עם בני ישראל ולקרנם לתורה וליראת ה', והדברים גדלו וגם עשו פירות, ורבים נמשכים אחר הדברים לאמר מי יראנו טוב, ואין טוב אלא תורה, ובפרט שהדברים

מרן הגאון הגדול רבי גרשון אדלשטיין שליט"א ראש ישיבת פנובויז':

שספר זה מבורך!! ומלא ברכה! ולא חסר בו כלום!! וחזר על זה בהתלהבות מספר פעמים!!

ועל כולנה הסכמת מרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, שצירף חתימת ידו בהסכמה. ובקבלו את הספרים שר בהתלהבות על הספר "וטחר לבנו בתורתך".

ובשיא ימי הקורונה בחודש אלול תש"פ

זכיתי לאחר מספר חודשים שספרי היה אצל מרן שר התורה

קיבלתי הסכמתו הכתובה על הסכמת מו"ר רבי משה הלל הירש שליט"א

*ד"ר אלול תש"פ
אני מצטרף להברכה, כי הספר מעורר מאוד ליראת שמים ומידות טובות וללימוד התורה, שיזכה המחבר שליט"א להגדיל תורה ולהאדירה*

בס"ד אלול תש"פ גם אני מצטרף להברכה, כי הספר מעורר מאוד ליראת שמים ומידות טובות וללימוד התורה, שיזכה המחבר שליט"א להגדיל תורה ולהאדירה
חיים קנייבסקי

וטהר לבנו - כי תצא

כי תצא למלחמה

נבעת שקמתי בבוקר, ערב ר"ח אלול, התחדש במתנת ה' עמי, דרש יפה, **"כי תצא למלחמה"**, המילה **"כִּי"** עולה בגימטריה ל 30, שהם ימי האלול עד ראש השנה, שאם במשך ה 30 יום של אלול נצא למלחמה במטרה לנצח את היצר הרע, אזי **"תצא"** עולה לראשי תיבות **א' תשרי צדיק**, שתזכה להיכתב בספר של צדיקים גמורים, ותזכה לשנה טובה ומבורכת, ברוחניות ובגשמיות, מתוך בריאות איתנה, אתה וכל משפחתך, אמן.

כי תצא למלחמה

ולמה הסדר להיפך, **הת' לפני הא' והכ' לפני הי'**, אולי לרמז שאפשר בסוף לתקן את ההתחלה ולא להתיימש, שאם חלילה ההתחלה לא טובה חס ושלום **לא לאבד תקווה**,

כי שוב יום אחד לפני מותך, וזכור תשובה הופכת עבירות לזכויות!!

כי תצא למלחמה – לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע

שפירשת שופטים מדובר בחיובי, שאדם לא יפחד במלחמה אלא יתחזק באמונה ובביטחון בה', וגם מידות טובות ורגישות עצומה לזולת, שה' מחזיר מהמלחמה (שלא יצאו למלחמה) כל אדם שחידש שדה או בית או אשה חדשה, שמא ימות במלחמה ואיש אחר יחנכה ויחללנו ויקחנה, וכתב **רש"י** ואיש אחר יחנכנו – **"ודבר של עגמת נפש הוא זה"**.

ולמרות שהכאב העצום זה פטירת האדם ולכאורה זה כבר לא משנה שלא הספיק להנות מהבית או מאשתו או אפילו שדהו, בכל זאת התורה מלמדת אותנו בפרשת שופטים להיות רגישים ביותר לא לבכות רק על הדבר המרכזי, אלא לשים לב גם לדברים הקטנים כביכול, שגם עליהם יש להצטער, וגם בצער כזה יש להתחשב ולמנוע, וגם התורה דורשת למחוק את כל הרוע של שבעת העמים שלא תהיה חלילה השפעה רעה על עם ישראל.

אבל בפרשתנו כי תצא מדובר על תוצאות שליליות ורעות, שאחרי המלחמה היהודי שהוא בעיקרון צדיק גדול עד כדי כך שאפילו אין בידו עבירה קלה שבגללה הוא היה חוזר ולא נלחם, אבל יהודי זה נפל וקורס בניסיון של גאווה **"ונתנה ה' בידך"**, שהוא מרגיש טוב עם עצמו שה' נתן לי לנצח, ולא שה' עזר ונתן לנו לכלל עם ישראל ניצחון ברחמי הגדולים עליו, אלא שמרגיש אני צדיק ולכן ניצחתי, ניצחון אישי ולא כללי בזכות הרבים.

ואז כדברי **רש"י** **"לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע"**, שהיצר הרע מתפרע בקרבו שלולי היתר התורה הצדיק הזה היה חוטא עם אשת איש יפת תואר בעבירה גמורה, כי הגאווה שקיבל עם כבוד הניצחון וההצלחה שמייחס לעצמו ולזכותו, גורם ליצר הרע להשתלט עליו, כי כשיש גאווה הקב"ה אומר אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת, ומזה האדם הצדיק נופל לשנאה ולבעיות בחינוך כי גאווה הורסת כל חלקה טובה, הן בזוגיות והן בחינוך הילדים וכידוע.

ואכן מצאנו בצדיקים גמורים שיכולים ליפול בניסיון הגאווה, וכדברי **רש"י** על חזקיהו הצדיק שהיה צדיק עצום ביותר עד כדי כך שהיה אמור להיות המשיח, ורק בגלל שלא אמר שירה על מפלת אשור לכן הפסדנו משיח ולא זכינו שלא יהיה חורבן בית ראשון ושני, ועד היום אנחנו בגלות כי משיח עדיין לא בא, ובכל זאת כשבאו אליו שליחי מלך בבל בהתפעלות על הנס שהבריא ושהשמש חזרה אחורנית, הוא חשב שבאה הגאולה שבאו רחוקים להודות לה' ולכן יצא מגדרו לכבדם.

אבל נכשל בגאווה כששאלו הנביא מי בא אליך? במקום להגיד לו אתה נביא ואתה יודע מי בא ומאיפה וכו', הוא התגאה כדברי **רש"י** לענות באריכות ששליחי מלך בבל באו במיוחד מארץ רחוקה, וע"ז נענש **כדברי רש"י** שבניו וכל אוצרותיו ילקחו לבבל.

כי תצא למלחמה ונתנו ה' בידך, ושבת שביו, וראית בשביו אשת יפת תאר

אם שבינו שבי בלי לנצח במלחמה אלא נשארנו במצב שווה ובלי הכרעה, גם כן צריך להיות את היתר של אשת יפת

נגמרא ר"ה טז' מובא: אמר רבי כרספדאי בשם רבי יוחנן: **שלושה ספרים נפתחים בראש השנה**. אחד של צדיקים גמורים, ואחד של רשעים גמורים, ואחד של בינוניים: **של צדיקים גמורים - נכתבים ונחתמים מיד לחיים**, של רשעים גמורים - נכתבים ונחתמים מיד למיתה, ובינוניים - תלויים ועומדים מראש השנה עד יום הכיפורים. זכו - כותבים אותם לחיים, לא זכו - כותבים אותם למיתה.

בדרך חידוד ודרש, המילה **תצא** יש בה מושג מא' עד ת', שמהתחלה ועד סוף חיינו נהיה צ' – **צדיקים**, אבל לא רק בהתחלה ובסוף, אלא גם באמצע החיים עלינו להיות צדיקים, ואותיות **כי** הם **אמצע האותיות**, בקיצור כמו סוף הפרשה המדברת על מלחמת עמלק שהיא מדור דור, כך גם מלחמת היצר היא בכל תקופות החיים.

התעוררה בי מחשבה בקריאת התורה של שבת הקודמת פרשת שופטים, למה פרשתנו זו פרשת כי תצא מתחילה בכי תצא למלחמה, הרי בפרשת שופטים שהיא הפרשה המרכזית שמדברת הרבה מאוד על ענייני מלחמות וגם שם כתוב כי תצא למלחמה, ולמה אם כן פרשתנו מתחילה בכי תצא למלחמה ולא מסיימת עניין זה בפרשה הקודמת?

ובסעודת שבת **התשפ"ג בני היקר הרב זאב חיים שליט"א** שמע את שאלתי זו, וטען לי בעדינות ובכבוד שלכאורה זה לא קושיה כל כך חזקה, אלא כמובן בטוחני שיש לך תשובה נפלאה אזי הכל מושלם, ובאמת הוא צודק אין כאן באמת קושיה רק סוג של הערה או עם תשובה זה הארה.

אומנם החלטתי לעיין עוד קצת בעניין, וגיליתי דבר מעניין, **שפרשת שופטים זה 97 פסוקים ואילו פרשתנו כי תצא יש בה 110 פסוקים**, ובעיני בפרשת כי תצא גיליתי ש 13 פסוקים קשורים לכי תצא למלחמה שבתחילת פרשתנו, וכדברי **רש"י** **"וראית בשביו אשת יפת תואר ולקחת לך לאשה"** - **לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע**, שאם אין הקב"ה מתירה ישאנה באיסור, אבל אם נשאה סופו להיות שונאה, שנאמר אחריו כי תהיין לאיש 2 נשים אהובה ושנואה, וסופו להוליד ממנה בן סורר ומורה, שבסופו יסקל ויתלה, לכך נסמכו פרשיות הללו, וכאמור כל הפסוקים הקשורים בעניין זה יוצאים בדיוק 13 פסוקים.

ואם כן יש תוספת חידוד לשאלה ששאלתי, שלפעמים יכולים לענות בדרך אפשר ודחק (ויתכן שזה ממש לא נכון) שאולי התורה לא רצתה להאריך פרשה יותר מידי לעומת פרשה שאחריה או לפנייה שיהיו קצרות מידי, אבל בפרשיות שופטים וכי תצא החשבון יוצא אותו דבר.

שהרי כאמור יש בפרשת שופטים 97 פסוקים ואם נצרף את ה 13 פסוקים של כי תצא הקשורים למלחמה אז יצא בפרשת שופטים 110 ובפרשתנו כי תצא יהיה 97, אז למה התורה העדיפה להפריד את הפסוקים ובפרשתנו יהיה 110 פסוקים, ולא לצרפם לפרשה קודמת שהיא תהיה 110 פסוקים, שהרי עיקר עניין המלחמות זה בפרשת שופטים, וזה קצת מחדד את השאלה ששאלתי בהתחלה, ובפרט שיש תשובה נפלאה כפי שהתחדש בסמוך.

והתשובה פשוטה היא, שיש 2 סוגי **"כי תצא למלחמה"**, ואין דומה ה"כי תצא למלחמה" שבפרשת שופטים ל"כי תצא למלחמה" שבפרשתנו.

שפירשת שופטים מדובר לפני המלחמה ואילו בפרשתנו מדובר אחרי המלחמה, ואין דמיון בין השניים כלל אלא רחוקים הם זה מזה לחלוטין, ולכן התורה הפרידה אותם 2 פרשיות נפרדות.

המשך חכמה שואל מדוע כתוב **"ונתנו ה' אלוהיך בידך"**, הרי אם לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע, אז גם

וטהר לבנו - כי תצא

שעם ישראל צדיקים גמורים בשיא השלימות בלי שום פגם, שלכן ניצחו בצורה מושלמת שאפילו אין שבו אחד!!! ובכל זאת על דור כזה ועל צדיקים כאלו עדיין יש יצר הרע הבורע כאש עד כדי כך שהתורה אומרת "מוטב יקחנה בהיתר מאשר יקחנה באיסור"!! ואכן זוהי האמת שהדברים אמורים גם אצל צדיקים גמורים ובדור של צדיקים וקדושים, כי יש מצבים שהיצר הרע מתפרע וקשה מאוד לשלוט בו, עד כדי כך שהתורה מתירה איסור בכיכול, בכדי שהצדיק לא יקרוס בעבירה.

תוארר!!! ותירץ שהתורה מגלה לנו כאן תנאי חשוב, שכל ההיתר להתחתן עם השבויה זה רק כשנצחנו באופן מושלם במלחמה "ונתנו ה' אלוקינו בידך", שאין ביד השונאים ואפילו לא שבויה יהודי אחד, כי אם אין לנו ניצחון מושלם ויש ביד שונאינו שבויה יהודי, אזי אסור לנו להתחתן עם יפת תואר, כי היא אמורה לשמש כקלף בהחלפת שבויים כמקובל אחרי מלחמות.

ובעצם, בואו חשבון!!! אם כל ההיתר מדובר רק כשיש ניצחון מושלם - שאין אפילו שבויה יהודי אחד, זאת אומרת

ולכן אין אדם שיכול לטעון אני מוגן מהיצר הרע!!! היצר מוצא נקודות חולשה וזמני חולשה, ומכה בכל הכוח להחטיא אותך גם אם אתה קודש הקדשים!!! ואל תיכנס למצבים שיהיה קשה לך מאוד לצאת מהם בשלום!!!

כי תצא למלחמה, וראית בשבוי אשת יפת תאר וחשקת בה ולקחת לך לאשה

"ולא יראה בך ערות דבר" ורק משהביאה לביתו התירה לו התורה ביאה ראשונה גם קודם הגירות. והביא דעת הרמב"ם שלא ילחצנה במלחמה שנאמר "והבאתה" שיכניסה למקום פנוי ורק אח"כ יבעול, ומפרשים דבריו שיכניסה לביתו ולא סתם מקום פנוי, עיי' פני"י ועוד מפרשים.

אלא ללמדנו עד כמה חמור בעת מלחמה לתת ניצחון ליצר הרע, ואפילו ניצחון בהיתר התורה לא תיתן ליצר הרע בזמן מלחמה, וכמו שכתוב "ראה בך ערוות דבר ושב מאחריך", אבל היות והיצר בוער מצאה התורה דרך ופתרון לדבר, והוא "אחר כך", ולדעת רש"י "אחר כך" זה אחרי 30 יום, עדיין זה מספיק להרגיע את היצר הרע, וכפי שתוספות מסביר, כי היצר נרגע כש"פת בסליו"!!

על כל פנים, לדעת רש"י מה שכתוב שבמלחמה תיקח אותה לאשה, זה לא לקיחה של ביאה, וגם לא בטוח שתיקח אותה בסוף, כי יש המתנה ותהליך של 30 יום וגם תהליך של גירות ורבים הסיכויים שתמאס בה ולא תתחתן איתה. בכל זאת את היצר הרע הבורע במלחמה אנחנו משתיקים שיש לנו פת בסליו, ואומרים לו אשה זו שלי היא, ואתחתן איתה, רק נדחה את ביצוע הלקיחה "לאחר כך", לאחר כל ה 30 יום ולאחר כל התהליך.

"יצר הרע: חכה", אחר כך!!!! - המשך

בגבורתו ובהחלטה חכמה, דחה את יצרו ודחה את סיפוקיו של היצר, ושם מסגרת ליצר הרע, ואמר לו: אתה רוצה שאעשה עבירות, אני אעשה כל עבירה שתצא כפי שתצא להפיל אותי, אבל חכה, עוד מעט!!! בתקופה הזו בלבד אני צדיק 365 שנים כנגד 365 ימות החמה, שנה עבור כל יום, ותיקון לא רק על עצמי אלא גם עבור כל העולם כולו.

ואכן בכוח המסגרת והתוכן העצום תיקון כל ימות השנה לכל העולם יום לשנה, הצליח להתגבר על היצר הרע, וייתכן שלכן נקרא בשם "חנך" - שזה לשון חינוך.

ללמדנו, שיש יצרים, נכון! אבל תעצור, ושים מסגרת!! שבוע לא חוטא, ותתקדם יותר ותחליט הצלחתי, עכשיו 40 יום אני לא חוטא - 40 יום כנגד יצירת הוולד!!! וגם תעצים את הקבלה, ותגיד, כן אני מתקן לא רק את עצמי אלא אני מתקן את עצמי לזכות כל העולם!! כי ככה אתה תצליח להתגבר, ובעזרת ה', חזק ונתחזק כמו "חנך"!! נשים מסגרת, ונתפלל לבורא, ונאמר לו: אנחנו באמת אוהבים אותך!! אבא יקר שבשמים עזור לנו להתגבר ולהצליח בתוכנית וגם לאחר התוכנית, אמן.

וראית בשביה אשת יפת תאר - כי יהיה לאיש בן סורר ומורה

אמר לו חושי: למה התחתנת עם יפת תואר?? ענה לו דוד, כי התורה התירה להתחתן עם יפת תואר, אמר לו: איך לא דרשת סמוכים, שאחרי פרשת יפת תאר כתוב בתורה "כי יהיה לאיש בן סורר ומורה", ודורשים מהסמיכות של העניינים, שכל המתחתן עם יפת תואר יש לו בן סורר ומורה!!! והיות ואתה דוד גרמת לכך שיש לך בן סורר ומורה - אבשלום בנך שרוצה להרוג אותך, לכן גם אם הוא

יש כאן לכאורה כפילות וחוסר בהירות, שכתוב בפסוק הראשון המדבר על שעת המלחמה "ולקחת לך לאשה", ובהמשך שוב כתוב "וישבה בביתך ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה - והייתה לך לאשה", וזה רק לאחר חודש וכל התהליך המפורט, ואם כן, במה לקחת אותה לך לאשה במלחמה??? ועוד יש לשאול, שמצד אחד התורה מתירה ומצד שני התורה מנסה למנוע אותנו מהיתר זה, ולמה??? ובעצם אם אכן היצר בוער במלחמה עד כדי כך ובעוצמה שאפילו בורא עולם התיר איסור בכדי שלא ניכשל בעבירה, כי ניסיון זה מעל כחותינו לעמוד בו, אם כן צריך עיון מדוע התורה לא מתירה את האיסור מיד???

ונפרט לדעת רש"י בקידושין כ"ב וכן כדעתו מובא בירושלמי, שביאה ראשונה אסורה אפילו במלחמה, אלא עליו להכניסה למחנה ישראל ולביתו, ורק אחרי תקופה של 30 יום אזי מתירים לו אותה, וכי היצר מסכים להמתין כל כך הרבה זמן??? ואפילו לדעת רבינו תם ושאר הראשונים שביאה ראשונה מותרת גם לפני 30 יום כי היצר בוער במלחמה, מכל מקום בפשטות הרוב הדעות במלחמה עצמה אסור, וכפי שהרמב"ן קידושין כ"א כתב במפורש, שבמלחמה אסור ואפי' כל זמן שהם במחנה אסור, ככתוב

והמושג "אחר כך", זה בעצם דרך לחיים, וכפי שכתבת בפרשת בראשית על חנוך, שחנוך היה סבא של נח, והוא היה צדיק אבל הוא נפטר בגיל צעיר - בגיל 365 שנה, שיחסית לזמנם שחיו קרוב לאלף שנה זה היה ממש צעיר. "ואיננו, כי לקח אותו אלוקים", וכפי שכתב רש"י שבורא עולם ידע שבדעתו של חנוך להתקלקל, לכן בורא עולם לקח אותו לפני שיתקלקל!!! ונשאלת השאלה ממהי הקב"ה מתערב בבחירה, אם אדם רוצה להתקלקל, שיתקלקל!!!! ותימצו, שיתכן שלחנוך היו יצרים איומים, ורצה להתקלקל כבר מתחילת חייו, רק הוא

בגמרא סנהדרין קז' אמר רב יהודה אמר רב, בקש דוד המלך לעבוד עבודה זרה, והנה לקראתו חושי הארכי קרוע כתנתו ואדמה על ראשו, אמר לו לדוד: יאמרו מלך צדיק גדול שכמותך יעבוד עבודה זרה??? ענה לו דוד: אנשים יגידו איך ייתכן שמלך שכמותי (צדיק וקדוש) יהרגו בנו, מוטב שאני אעבוד עבודה זרה ולא יתחלל שם שמים בפרהסיא, שאנשים יגידו מגיע לו למות כי עשה עבירה חמורה!!

וטהר לבנו - כי תצא

יצלית, לא יהיה מזה חילול ה', שאנשים ידעו שזה באשמת הבן סורה ומורה!!! ואכן דוד שמע וקיבל את דברי חושי.

ונשאלת השאלת, והרי מהפסוקים של יפת תואר לבד, כבר אפשר ללמוד שהתורה מעדיפה שיתגברו ולא יקחו יפת תאר, שהרי היא צריכה להתקצר ולהתנבל במראה ולבכות 30 ימים, בכדי שעד אז ייתכן וכבר ימאס בה ולא יחפוץ בה, ואם כך התורה מנסה להרחיק אותנו מהיתר זה, מדוע דוד המלך בכל זאת התחתן עם יפת תואר???

וייתכן שדוד המלך, חשב שהיות והוא מלך שיוצא תמיד בראש העם למלחמות, הרי אם אכן למלך (ולא דווקא לו באופן אישי - כי דוד המלך היה קודש הקדשים) יהיה יצר הרע במלחמה בגלל היפת תואר, והוא ישתמש בהיתר של התורה, שיתאפק ולא יעשה עבירה במלחמה, אם אכן בכל פעם אחרי התהליך של ה-30 יום הוא בסוף ימאס בה ולא יתחתן עם יפת תואר, אזי היצר הרע מסוגל במלחמה הבאה לבוא ולומר לו חטא עכשיו!!! **ואז** לא יעזור ההיתר של התורה שידחה את היצר לאחר המלחמה, כי היצר יטען כנגדו הרי אתה יודע שאחרי המלחמה לא תעשה זאת, כפי שוויתרת בפעם הראשונה, וחלילה זה עלול לגרום שבמלחמה עצמה יהיה ערוות דבר ושב מאחוריך חלילה.

ועדיף והרבה יותר מעדיף לומר שדוד המלך לא חש על עצמו, כי הוא היה קדוש וטהור, דבוק בבורא יתברך בלי שום השגות לבני דורנו, אלא דוד המלך דאג כלפי אחרים שהיו רגילים לצאת איתו למלחמה, שרצה להצילם מעוון באמצע המלחמה, ושלא יסכנו את עם ישראל בטומאה במלחמה, ולכן השתמש בהיתר התורה אפילו שזה כמו בדיעבד ולא לכתחילה. **אבל** על זה טען חושי, אם היית דורש **סמוכים**, היית לומד שמיפת תואר יוצא בן סורר ומורה, ולכן צריכים להתגבר על היצר הרע ולא לקחת את היפת תואר אפילו שהתורה היתירה.

ולמרות שהיצר הרע במלחמה בוער כאש, בכל זאת חושי טען לדוד, שהצער הגדול שיש מבן סורה ומורה, וגם הצער שעל ההורים למוסרו למיתת ב"ד, תמונה קשה זו, על אדם להציב מול עיניו בעת התגברות היצר, שעל ידי עוצמת צער התוצאה החמורה של בן סורה ומורה, זה הכוח שיעזור לגבור ולכבות את אש התאוה של היצר הרע במלחמה.

כפי שטענו בפרשת שופטים, על דעת הרמב"ם שיש **לאו לכל אחד שמפחד להילחם במלחמה**, ושאלנו, איך באמת אפשר לדרוש מבן אדם לא לפחד!!! הרי יש אנשים שהפחד טבוע בהם עמוק, עד כדי כך שאין להם שליטה על זה, אז מה תביעת התורה עליו???

וכתבנו לתרץ, ש"פחד מגרש פחד", שאכן לא תמיד אפשר לומר לאדם אל תפחד, זה לא מפחיד, כי יש אנשים שזה לא עובד עליהם. **אלא** נגיד לו, אתה צודק שאתה מפחד כי מלחמה זה באמת דבר מפחיד, אבל דע לך שיש דבר הרבה יותר מפחיד!! ונמלא אותו בפחד גדול ועצום מבורא עולם שאוסר לפחד, ונסביר לו שהעונש על עבירה היא איזומה ועלולה להיות נצחית, כך שהפחד מהמלחמה יתחלף לפחד עצום מבורא עולם ומהמוות במלחמה הגדולה שהיא מלחמת היצר, וזה ישתלט ויגרש את הפחד הקטן מהמלחמה הקטנה.

ואחד מגדולי הת"ח באשדוד הוסיף לי שהיסוד שכתבתי, בעצם כתוב בתמצית **ברבינו יונה בשערי תשובה**, שער א' י"ד, "אנחתי מפחדך - הרחיקה ממני האנחות, דאגתי מקוצר ידי בעבודתך - הרחיקה ממני הדאגות".

והיסוד לרעיון זה אפשר ללמוד מדברי הגמרא **בבא בתרא י"ע"א**, י' דברים קשים נבראו בעולם: הר קשה - ברזל מחתכו, רוח קשה - גוף סובלו, גוף קשה - פחד שוברו, פחד קשה - יין מפייגו, יין קשה - שינה מפכחתו, ומיתה קשה מכולם וצדקה מצלת מן המיתה. "כוח מגרש כוח".

ללמדנו, שבשעת ניסיון כשהיצר בוער, לא תמיד שייך להתעלם ולהגיד אין אש ושום דבר לא בוער, כי לפעמים ההתעלמות כשיש אש תביא לפיצוץ, ולתבערה עצומה שלא תהיה לך שליטה עליה!!! אלא עליך להסיט את האש מאש של תאוה לאש קודש, כפי שכתוב בגמרא "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין", תבלין זה טעם וגעשמאק. בשעת ניסיון תיזכר בטעם בריתחא דאורייתא שהכי נהנית ונתענוג של החידושים שהתלהבת מהם, וככה זה ישקט את תאוות ליבך הסוער בס"ד.

אז למשל תיזכר בתענוג של עונג וקדושת השבת, תיזכר בתענוג ובדבקות כגון שירת "קה אכסוף נועם שבת", או "קה ריבון עלם ועלמיה", או בנעימות שירי שבת וקודש שהלהיבו אותך במיוחד ובדבקות, כי אם בעת ניסיון תיזכר בתענוג הכי רוחני שהיה לך ותזכור את המתקוות ואת ההשתוקקות שהייתה לך לבורא עולם לאבא שבשמים, ככה תוכל בעזר השם להתגבר. **ולפעמים**, תפעל בדיוק להיפך, תיזכר בצער או הפחד הגדול ביותר שחוויית בחיך, או דמיין לעצמך צער עצום כמו דוד המלך עם המחשבה על "בן סורה ומורה", ומחשבת הצער האימה והפחד ישתקו ויכבו את אש היצר, ואולי זו כוונת הגמרא, "גוף קשה - פחד שוברו", שבפחד נשבור את היצר המשתלט על גופינו, ובעזרת ה' נזכה לשמחה של מצווה שמחת הניצחון!!!

וגלחה את ראשה ועשתה את ציפורניה - המשך

שאתה חייב להמחיש לעצמך דברים מצערים ומפחידים, בכדי שתסיח את דעתך ותתגבר על התאוה, וההשתדלות חובה היא, כי עצם ההשתדלות מוכיחה שאיכפת לך.

ואולי על זה נאמר "אשרי אדם מפחד תמיד", שבכל עת וזמן שבווער בך אש היצר, תתמלא בפחד מכל סוג ותסיח דעתך מאש התאוה, וכמו שכתבתי כמה פעמים בספר, אדם צריך לראות את עצמו כמו אלו שהלכו בעצת יצרם ונפלו בפלילים ונעצרו בפרסום עם האזיקים ביד, לבושתם ולבושת כל משפחתם, בושה שלעולם לא תימחק!!!

כתב הרמב"ן, שבכל ה-30 יום היפת תואר מנבלת את עצמה ומכערת את עצמה שגופה יהיה דוחה, וגם נוהגת במנהגי אבילות, **וזוהי תחבולה** נגד יצר הרע הבווער באדם, שימחיש לעצמו את יום המיתה, ואולי כל זה יגרום לעורר את האדם שלא ילך אחר יצרו הרע, ושיעזוב מחשבתו ולא יתחתן עם היפת תואר.

וזו ראייה גדולה לנכתב קודם, שעל ידי צער ופחד (וגם על ידי דבר "מגעיל ודוחה" כפי המעשה שמסופר בגמרא), אפשר להתגבר על אש היצר הבווער בקרבנו, ונלמד מזה

ובשכר פחד זה לא יהיה לך יותר ממה לפחד, אלא לשמוח ורק לשמוח תמיד אמן ואמן.

בכור מקבל פי שנים

ולכן כתוב בלי ו' שלא מתאים לרעיון זה, ובעצם גם **הגאון מוילנא** כתב רעיון זה. **ולפי** זה חשבתי גם ש"גט" מורכב מאות ג', שאדם היה בודד כמו האות א', ולא טוב היות האדם

ראיתי בשם **אגרת הטיול** (אח הגדול של המהר"ל) הסבר לדברי **המדרש** שבכור מקבל פי שנים שלכן כתוב "בכר" בלי וואו, שבי' כפול מא' הקודמת, וכן כ כפולה מי' הקודמת, וכן ר כפולה מק',

וטהר לבנו - כי תצא

אומנם צריך לזכור שיש גט שהוא פירוד מבורך (כל מצב לפי עניינו) וכפי שמובא ב**תוס' גיטין ב'** שהסיבה שכותבים 12 שורות בגט מלבד כי זה בגימטריה 12.

כי ר"י שמע בשם **רב האי גאון** ובשם **רבינו סעדיה גאון** שכתוב **"ספר כריתות"**, כשיעור ההפסקים של 3 שורות כפול 4 שיש בספר התורה בין חומש לחומש, דהיינו כמו שבספר תורה ההפסקים טובים ונחוצים לתועלת כך גם גט, כי כך מפסיקה השנאה והמריבות, וה' תן שלום בינינו, שכולם יזכו לשלום בית אמיתי ולפרנסה טובה כך שיהיה שמחה ואושר ועושר בבית תמיד אמן ואמן.

כי תצא למלחמה על אויבך, כי יהיה לאיש בן סורה ומורה

בן עזאי אומר: מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה, כיצד? כתוב **"כי תצא למלחמה וראית בשביה, אמר הקב"ה אף על פי שהתירתי אותה לך, אמרתי לך "וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה" כדי שלא תמצא חן בעיניך ותשלח אותה, ואם לא עשית כן מה כתוב אחרי זה "כי יהיה לאיש בן סורר ומורה", ומתוך כך "כי יהיה באיש חטא משפט מות", הרי שעבירה גוררת עבירה. ומצוה גוררת מצוה מניין? תחלה "כי יקרא קן צפור" ויזכה ל"כי תבנה בית חדש" ויזכה לשדה ויקיים "לא תזרע כרמך כלאים" וגם "לא תחרוש בשור ובחמור יחדו" וכן "גדילים תעשה לך" הרי מצוה גוררת מצוה מדרש רבה ו' ד'.**

תועבה, יגזלו ויחמסו ולא יתבוששו אפילו בניאוף וכל נבלה, **הישר בבני אדם בטבעו, יתלבש אכזריות וחמה** כצאת מחנה על אויב, ועל כן הזהיר בו הכתוב, **"ונשמרת מכל דבר רע"**. ואכן רק בגלל שבמלחמה בדרך הטבע האדם בא לשפוך דם ולהרוג, ומתלבשות בו אכזריות וחייתיות, לכן התירה תורה יפת תואר, שלא יקחנה באיסור כחיה. אבל זה ניסיון על ניסיון, ניסיון ראשון שגם כשמתלבשות עליו אכזריות וחייתיות שזה ניסיון קשה מאוד, בכל זאת לשלוט ולהישמר מכל רע, וגם ניסיון גורר ניסיון של אשת יפת תואר, שיתגבר ולא יתחתן בה, אלא ימאס בה מיד או בעת שמתנבלת בביתו, ובפרט לדעת רש"י שאפילו ביאה ראשונה לא יעשה קודם גירתה וספירת 30 יום.

ואמנם גם מלחמה בדרך הטבע היא מצוה וכאמור, רק מחמת העבירות נאלצים אנו להילחם בדרך הטבע שמביא אותנו ומכניס אותנו לניסיונות, אבל אם אכן נתגבר על הניסיונות הקשים, אזי לא רק שלא תהיה עבירה גוררת עבירה, אלא יהיה היפך הדברים.

שמלחמה זו תהיה מצוה גוררת מצוה, כי **נשמרת מכל דבר רע** - שלא הפכת עצמך להיות כחית השדה כשאר הלוחמים, וגם תזכה לגבורה במלחמה הגדולה מלחמת היצר שנתגבר על ניסיון אשת יפת תואר, וממילא תזכה למצוות ואהבת לרעך כמוך, שנחזור מהמלחמה לאשת חיל שבבית ביראת שמים ושלוש בית מחוזק, ולא תהיה לו שנואה בבית אלא אך ורק אהובה כי התגבר על יצרו!! וגם תזכה ב"למען יצוה את בניו אחריו ושמרו דרך ה'", שיהיו לו בנים השומעים בקולם ואינם זוללים וסובאים, אלא ילדים צדיקים שסופם לתפארת המשפחה ותפארת כל עם ישראל, כי ראו דוגמה חיובית מאביהם הצדיק.

דק היות ומצוה זו באה מתוך ניסיון קשה, על כן את המושג מצוה גוררת מצוה הביאה התורה בהמשך במצוות שאין בהם כניסה לניסיון וסכנה, כמו שילוח הקן. **כי עדיף לא להיכנס לניסיונות**, וכמו שהוכחנו שאם יש 2 שבילים ונכנס לאי מהם שבו יש ניסיון למרות שלא נכשל אלא הוא התגבר על יצרו, בכל זאת היות והייתה לו אפשרות לא להיכנס לניסיון, על כן הוא נקרא רשע, ולכן העדיפה התורה לתאר מצוה גוררת מצוה במצב של לכתחילה, וגם להמחיש עד כמה עלינו לברוח מלהיכנס לניסיונות.

בן סורר ומורה – סופו לשכח את תלמודו

כתוב בירושלמי סנהדרין מג' ירדה תורה לסוף דעתו של בן סורר ומורה, שסופו ללסטם את הבריות ולהרגם, ולבסוף "לשכח את תלמודו".

הבר מצוה, אז כמה כבר הספיק לתלמוד תורה?? וגם אם למד קצת תורה לפני שנהפך לבן סורר ומורה ובהמשך חייו לשודד ורוצח כי הוריו ריחמו עליו, בכל זאת זה מה אכפת

לבדו אעשה לו עזר כנגדו וכך הפכו לזוג כמו האות ב', וכביכול כשמגרש הוא לא חוזר לאות א' אלא נהפך לג', כי אינו רווק כקודם אלא בודד עם מוס כביכול כי עכשיו הוא בודד וגם גרוש.

והאות ט' זה 3 פעמים ג', להורות שאדם שמתגרש צריך לדעת שהוא לא רק מזיק לעצמו בגירושין אלא מכפיל פי כמה את הבעיה כי משריש נפילה כזו גם לבניו ונכדיו בדורות הבאים שיסוד ביתם יהיה מעורער ולא יציב ויהיו משפחות לא ברורות וכו' כפי שהרבה פעמים זה מוכח וידוע. ואכן מובח מוריד עליו דמעות!! (צ"ע למה עליו ולא עליהם?).

נשאלת השאלה, איך יתכן שהמצוה להילחם באויבים הופכת לעבירה גוררת עבירה??? והרי המלחמה מצוה היא, אם כן הרי מצוה אמורה לגרור מצוה נוספת, והיאך נישל בה באשת יפת תואר?? **ובספר שו"ת גבעת הלבונה** תירץ, שבעצם היהודים היו אמורים להילחם רק בכוח התורה והתפילה, וכמפורש בנביא שופטים ג' **"ואלה הגוים אשר הניח ה' לנסות בם את ישראל, את כל אשר לא ידעו את כל מלחמות כנען, רק למען דעת דרות בני ישראל ללמדם מלחמה, רק אשר לפנים לא ידעו"**, ופרש"י הדור הבא **"אשר לא ידעו"** את כל מלחמות כנען שהיו בדרך נס ולא בגבורת ישראל אלא שהקדוש ב"ה היה נלחם בעבורם.

"רק למען דעת" - רק לדבר הזה לבדו הניחם, למען דעת ולהתבונן כל דורות בני ישראל הבאים מה החטא גורם, כי עתה הם זקוקים ללמדם מלחמה, **"רק אשר לפנים"** - שהיו עומדים לשרת את ה', **"לא ידעו"** - למלחמות הללו וטכסיסייהם, **ולא נצרכו להם, ובכך הוא מפרש "אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח"** דהיינו **"בזאת התורה"** בכוח התורה הקדושה. ואכן כשנלחמים בדרך נס ולא בדרך הטבע, יש בזה רק מצוה בלי עבירה כלל, ומה שנאמר עבירה גוררת עבירה, זה לאחר שחטאנו וכדברי רש"י בנביא שהחטאים גרמו שעלינו להילחם בדרך הטבע, **זוהי מלחמה שיסודה מחטא**, לכן היא גוררת לעבירה של יפת תואר ובן סורה ומורה.

אבל לכאורה קשה, שעדיין בוודאי כל יהודי שיצא למלחמה קיים מצוה, אז למרות שיסודו מחטא בכל זאת כרגע הוא מקיים מצוה והוא חייב לעשות את המצוה כציווי המלך וסנהדרין, שהרי גם לדבריו התורה מדברת כאן על עבירה גוררת עבירה - במלחמה בדרך הטבע, כפי שנלחמו מתקופת השופטים, וגם בתקופת דוד המלך, אז למה שייגרר מחמתה לעבירה??? **ובפרט**, שמדובר בצדיקים גמורים, והראיה שהם ניצחו בלי שבוי יהודי אחד וכפי שכתבנו לעיל, ולכן מבחינתו עשה מצוה בשלימות, למה אם כן הוא נגרר לעבירה???

ונראה לתרץ, שאכן גם במלחמה כזו שהיא מעל דרך הטבע, שייך בזה גם עבירה גוררת וגם מצוה גוררת, ונבאר את הדברים על פי דברי הרמב"ן כ"ג פסוק י', וזה לשונו: ידוע במנהגי המחנות היוצאות למלחמה, כי יאכלו כל

והנה הגמרא בבלי סנהדרין ס"ט כותבת שכל חייו של בן סורר ומורה זה רק מגיל 13 שנים ועד 13 ו3 חודשים, ובפשטות בן סורר ומורה כזה התחיל את חוצפתו עוד לפני

וטהר לבנו - כי תצא

לו ולנו שהרוצח הזה בסוף שוכח את לימודו!!! וגם למה זה כתוב בסוף עניינו???

ונראה לתרץ, שלא מדובר שישכח את לימוד התורה שלמד בילדותו, כי ייתכן שלא למד וגם מה שלמד עוד לפני הרצח הראשון כבר הספיק לשכוח. **אלא** יתכן שהכוונה שסופו לשכוח את מה שהתרגל ולימד את עצמו לאכול בזלילה וסביאה בעבר, כי **אחרי שרצח הוא הופך לנרדף ונמלט**, ואז לא רק שלא יהיה לו מעדנים כהרגלו, אלא יצטרך לאכול מה שימצא ובקושי ובלחץ, כי הוא יסתתר ויתחבא מאימת בני אדם והשלטון המחפשים אחריו.

וזה מסר חשוב, בין להורים שמרחמים עליו, ובין לבן סורר ומורה בעצמו, שכולם ידעו, הבריונות לעשות מה שבא לך בלי גבולות, בסוף זה יגמר רע!! כי תהיה נמלט וכעלה נידף ואומלל שחיך לא יהיו שווים בעיניך למאומה,

וכבר לבד תבקש למות במקום לחיות!!! לכן מוטב תמות זכאי מאשר תמות חייב - מתוך עבירות וגם מתוך אומללות גשמית.

וזה מזכיר לי את הסיפור על אותו גנב פושע ורוצח שלפני הוצאתו להורג בכלא בארה"ב, נשאל על ידי איש דת, האם יש משהו שהוא מתחרט בחייו והיה רוצה שזה לא היה קורה בחייו??

והרצח ענה, אכן כן, אני מתחרט, אני מתחרט ובוכה על שהצלחתי בגניבה הראשונה שלי, כשגנבתי צעצוע בכיתה ז'!!! למה אז הצלחתי ושמחתי בהצלחתי המדומה!! למה לא נתפסתי, ולא נענשתי, ולא למדתי לקח???

אוי, לכאלו הצלחות!!! זו הצלחה לטווח קצר אבל חורבן רוחני וגשמי לטווח הארוך!!!

וכן הדברים אמורים גם בשמירת העיניים, כי גם אם תצליח לחטוא ולהשיג כל תאוות ליבך, זכור סופך "לשכח את תלמודך", בהמשך חייך בדרך הטבע כבר לא תצליח לקבל ולהשיג כל מה שהתרגלת בנערותך, ואז אתה תתייסר מהחוסר ואין לך מרפא!!!! ולפעמים אתה עלול לעשות שטויות ועבירות גם נגד החוק, ובכל מקרה לא תהיה לך משפחה טובה, ותישאר אומלל, בודד, נרגז ורעב, ורשע וטמא!!!! לכן לטובתך הרוחנית, וגם טובתך הגשמית!!!! להישמר מכל דבר רע, ולשמור על העיניים ועל המחשבות, וכך תזכה למצוות ולקדושה עליונה בשלווה, וגם למשפחה טובה ונאמנה וקדושה ויראי שמים, אמן ואמן.

בן סורר ומורה איננו שומע בקול אביו ובקול אימו

קורבן להתעללות רגשית מהמחנך!! והילד לא מפחד משיחת המחנך עם הוריו כי הם יתקפו ויחנכו את המחנך שיתחרט על שהעז להתקשר אליהם.

וברגע שיתבסס בהצלחת חוצפתו, ימשיך להתחצף לאבא וימריד את האמא הרחמנית נגד האבא שכל הזמן צועק עליו ומעניש אותו ומאיים עליו עד שהמצב הוא בלתי נסבל, והוא בוכה לאמו שהוא מרגיש חנוק לגמרי והוא מדוכה ממש, והוא רגע לפני משבר וממש טרום דיכאון, והאמא תוקפת את האבא בטענה שהאבא בהתנהגותו התוקפנית מאבד את הילד לגמרי!! וכך הבן החצוף הכניע וכביכול קיבל בפניו את אביו!!

ואחרי שניצח 2 מתוך 3 גורמים בוגרים שאחראים עליו, קל לו גם להניע את האחרונה ולהתמרד בהצלחה גם נגד אמו שהגנה עליו עד שלב זה.

ואז מגיע השלב שההורים צועקים!! בנו זה סורר ומורה אננו שומע בקולנו.

והורים אלו אין להם זכות להזכיר שבנם גם התחצף לרבו, כי הם התנתקו מהרב, והם גיבו את ילדם נגד הרב, לכן בנם הידרדר כי ניצח וכבש עוד עמדת כוח ועוד עמדת כוח באשמתם!!

ולכן חשוב לרב שמתמודד בכיתה עם ילד חצוף ומתמרד, ליצור קשר עם ההורה, ולהסביר להורים את התהליך המסוכן, של פריצת המשמעת שבסוף הבן ימרוד גם בהורים, ואדרבא הורים יקרים ביחד נתאחד שהבן יבין שכל המבוגרים האחראים עליו בדעה אחת שעליו להשתפר ולא להתחצף ולא להאשים אחרים כי ההגנה הכי טובה היא ההתקפה.

וכך מצילים שלא יהיה בן סורר ומורה, וכך מצילים שהבן חלילה לא יורד לתרבות רעה רח"ל, והורים רבים האמינו שאני חפץ בטובת בנם, וכך ביחד הצלחנו לתקן ולחנך כראוי את הבן שיגדל לטובה ולתפארת, בבחינת **והחוט המשולש לא במהרה ינתק**.

וכמוכן יש מקרים יוצאים מהכלל, ותמיד יש מקום לברר לעומק, אבל חלילה לא לתת לילד פרס על חוצפה לפני בירור העניין לעומק, ולא להיות משוחד לקבל את הסיפור עם פרשנות הנוחה לגירסת הילד כי הוא בנכם. **שהרי** אם יש סיכוי שהילד חולה במחלה ממארת רח"ל, כל הורה יהיה אכפתי להסיר חשש של אחוזים בודדים מסכנת חיים לילדו, למרות שהנטייה להאמין שהילד בריא ושלם ושהכל בסדר!!

הסבר נוסף יתכן, שילד חכם שלמד תורה, ידע להיזהר וירצח בלי עדים והתראה וכך אינו מתחייב מוות בבית דין, אבל בסופו משכח תלמודו, ואז כבר שוכח דרכי הזהירות והחוכמה, ולכן ייתפס בעת רצח או עבירה חמורה אחרת שלכן מקבל סקילה

סופו שסוקלים אותו באבנים ומת כי נידון על שם סופו, שהיות והוא חצוף גדול שעושה ככל העולה על רוחו, ואין לו גבולות, סופו שישדוד וירצח אנשים בשביל התאוות והתאבון שלו. ומוטב ימות זכאי מאשר ימות רשע.

ונשאלת השאלה איפה המורים, ואיפה רבני אותו תלמיד, למה לא מוזכר גם שאיננו שומע בקול רבותיו?

שהרי על פי הגמרא **סנהדרין ס"ט** גילו של הבן סורר ומורה הוא מגיל 13 עד 13 ושלש חודשים, ומוכח **בירושלמי סנהדרין (פ"ח ה"ז)** שמדובר בתלמיד שלמד תורה בחייו, וכפי שכתבו **"ולבסוף מקפח נפשות ולבסוף משכח תלמודו"**.

ועוד קשה קושיית **המשאת המלך** בפרשתנו, שדייק מהירושלמי שהכי חמור עוד יותר מרצח, זה שהבן סורר לאחר שרוצח בסופו גם ישכח את תלמודו, והקשה שצ"ע וכי רציחה לא חמורה ממשכח תלמודו?

ותירץ שאם לא היה משכח תלמודו אין סופו מוכרע לרעה, שיתכן שהמאור שבתורה שלמד היה מחזירו למוטב **[כמובא בילקוט יומיה רמז רפ"ב]**, וכיון שלבסוף משכח תלמודו, א"כ אין לו תקנה, לכן אפשר להורגו על שם סופו.

אבל לא מובן לכאורה תירוצו, שהרי אחרי שכבר רצח אנשים כבר מתחייב במיתה, ולא יעזור המאור שבתורה שיחזירו למוטב אחרי שדינו במיתה על רצח?

ויש לתרץ שיתכן והירושלמי רוצה לחדד שמדובר כאן בבחור מוכשר וחכם בלימודים, שחלק מהחוצפה שלו היה דווקא מתוך הכישרון שלו שלמד והבין טוב את הלימודים וזלזל ברבותיו והתחצף נגדם.

ואף המריד אחרים שיתחצפו לרבותם, וכדברי **האדמו"ר רמ"מ מקוצק** בהסבר המילה **"מורה"**, וזה מתאים לכאורה לדברי **הספורנו** שכתב **"סורר ומורה" שמריו מסיר התקווה שישבו מסורותו**, דהיינו שהיות וממריד אחרים לחוצפה קשה לו להתקפל כביכול מהנהגת המרד ולחזור בתשובה ולהיות ממושמע, והדברים ידועים!!

אבל כאשר הרב המחנך יוצר קשר עם ההורים, אם ההורים חלשי אופי באמת, והם מגנים על חוצפת בנם בטענה שהרב הוא הבעיה ולא בנם החצוף, כי מעדיפים לקבל טענת בנם בטענה שכך הם רוכשים את אמון בנם, שמבינים אותו ומאמינים לו!!

שידעו ההורים, שבהרבה מהמקרים, הם רק מגבירים את חוצפת הילד, כי אז כביכול החצוף מרגיש ניצחתי אחד מה3 האחראים עלי, ובכיתה יגביר את חוצפתו כי יודע שההורים מאשימים את הרב ולא את בנם המצוין, שהוא רק

וטהר לבנו - כי תצא

ב"ב שנת התשפ"ה, מדוע נקט שלמה המלך דוגמא כה קיצונית מצדיק גמור המוזכר בפסוק קודם להתחברות לרשעים בדרגות החמורות ביותר?!

אלא לומר שכל מי שאין לו מעצורים נופל לפשעים הכי חמורים כמאמר חז"ל היום אומר לך היצר עשה כך ולמחר אומר לך: לך עבד עבודה זרה.

האם היו מלמדי תינוקות בזמן התנ"ך

כי הנה מצאתי בקובץ **שיעורים בגמ' שם**, שתמה איך חשבו שמי שאין לו אב לא היה לומד כי כתוב **"ולמדתם אתם"**, וקשה שהרי כתוב **"ושנתתם לבניך"** אלו **התלמידים שקרויים בנים**, כמובא **ברש"י מהספרי**: ותיירץ שבוודאי תלמידו נקרא בנו, אבל כל זמן שלא למד לפניו עדיין אינו בנו, ואינו חייב לעשותו שיהא בנו:

ובעצם כבר מצאנו תקנה הקדומה שנים רבות קודם יהושע בן גמלא, **בירושלמי כתובות ח' יא'**, שהתקין שמעון בן שטח שיהיו התינוקות הולכים לבית הספר.

אלא ששמעון בן שטח תיקן שההורים חייבים לשלוח את ילדיהם לת"ת, אבל יהושע בן גמלא תיקן שיש חובה של חינוך הילדים על כל בני העיר והקהילות והנהגת העם ולא רק על ההורים.

אבל הוכחה ברורה מצאתי בס"ד, כי מפורש **ברש"י** על הפסוק בפרשת **וזאת הברכה (ז)** **"ארוך אפס כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל"** וכתב **רש"י אין לך עניים סופרים ומלמדי תינוקות אלא משמעון**, והרי בפשטות דברי יעקב אבינו אלו התקיימו רק עד שגלו עשרת השבטים ונטמאו בין האומות ובניהם שמעון.

ומאז הקמת ממלכת עשרת השבטים בימי רחבעם בן שלמה כל עשרת השבטים עבדו ע"ז ובניהם שבט שמעון, וממילא שבט שמעון היו מלמדי תינוקות בימי תחילת בית שני או בתקופת 400 השנים שקדמו לבניין בית המקדש בשנים שלא עבדו עבודה זרה.

וכן מצאנו שיעקב לימד תורה את אליפז, וכן משה את בני אהרן שנחשבו בתורה כאילו הם בניו, ואילו ההתפעלות מגדולים מעשי חייא יתכן ששם ההתפעלות שלמרות חוסר הכסף בכל זאת לא התייאש ובנה מערכת מדהימה של לימוד תורה

ועוד הוכחה חזקה מצאתי ב**זוהר חדש ח"א פר' לך לך מ"ב ע"ב** על **"בלעדי רק אשר אכלו הנערים"**, שאמר אברהם למלך סדום שהוא דומה – מלאך של הגהינום, כשאמר לו **תן לי הנפש כי נפש החוטאת היא תמות (יחזקאל י"ח, ד')**, אמר לו אברהם **אם אקה מכל אשר לך**, כל מי שיחטא הוא לך, **מלבד מלמדי תינוקות ומזכים הרבים אף על פי שחוטאים אין לדומה חלק בהם**, כדי שלא יהיו התלמידים בגן עדן והרב שזיכה אותם בגיהנום.

בן סורר ומורה דווקא מגיל בר מצווה עד 3 חודשים אחרי הבר מצווה

וייש"כ לצדיק הרב חנוך לודמיר שליט"א שאמר לי דברי האדמו"רים הנ"ל, ושתמיד הנאה צרופה היא לי לשוחח עמו בחידושי תורה.

ורצוני להוסיף על דבריהם הקדושים, מה שטענתי לתלמידי הנמצאים בגיל טרום בר מצווה ושנת הבר מצווה לפניה ואחריה, שאם הם מתעלים בעליה רוחנית רצינית לקראת הבר מצווה ומתעלים גם אחריה, אזי אכן חגגו **"בר מצווה"** כי הם צוברים יותר ויותר מצוות!!

אבל !! אם חלילה אותו ילד לא רציני ולא בן עליה נשאר לפני ואחרי הבר מצווה באותו מצב, שממשיך לא ללמוד ברצינות, וכו' וכו', אזי מתברר שהוא חגג **"בר עבירה"**, כי מגיל 13 הוא אחראי על העבירות שעושה והעונש עליו ולא על אביו שאמר בורך שפטרנו.

ואני מכיר ילדים שלפני הבר מצווה למדו מאות דפי גמרא כי רצו לגדול בתורה, וכך התעלו בבר מצווה בתפילה נלבבת שזכו לומר קריאת שמע דאורייתא פעם ראשונה בחייהם בחיוב!! וכל חייהם בעליה רוחנית בס"ד.

חמורה יותר מסייף שהורגים בו רוצח (**וכשאלת בעלי התוספות**), וכפי שכתב **המהרי"ל דיסקין זצ"ל**, שילד בלי גבולות יעשה כל עבירה חמורה.

ואולי לכן שלמה החכם מאדם נקט בתחילת משלי בני אל תלך בעצת רשעים שמשתפים אותך לרצוח ולשדוד בני אדם, והקשנו בשיעור עם **תלמידי המצוינים** בכיתה ח' ת"ת תורת אמת

קודם כתבתי מאמר נפלא בס"ד שמבוסס על שאלה מדוע לא כתוב **"איננו שומע גם בקול רבותינו"**? וכאמור מדובר בילד בן 13 עד 13 ושלוש חודשים, שאם למד אצל רבותיו לכאורה זה אמור להיות ת"ת אצל מלמדי תינוקות.

אך טען יהודי יקר שמהיכן לי שהיו מלמדי תינוקות בתקופת התנ"ך? **ואכן** הערתו נכונה היא מאוד, ומאוד נבהלתי שמא טעיתי בשאלתי וממילא כל המאמר החשוב והמחזק קרס ונפל חלילה.

והנה מצאנו את פעלו של רבי חייא האמורא להקים רשת של מלמדי תינוקות, בלי שהיה לו כסף, אלא הכל בתחבולות ובמעשי ידי, עד שנאמר עליו **"גדולים מעשי חייא"**, כמפורט בגמרא ב"מ פה'.

אבל גם קודם רבי חייא, עוד בזמן התנאים מסופר באבות דרבי נתן פ"ב' שהלכו רבי עקיבא ובנו וישבו אצל מלמדי תינוקות א"ל רבי למדני תורה אחז רבי עקיבא בראש הלוח ובנו בראש הלוח כתב לו אלף בית ולמדה. (אלף תיו ולמדה תורת כהנים ולמדה). היה לומד והולך עד שלמד כל התורה כולה.

אבל למרות זאת מצאנו בגמרא ב"ב כא', שזכור אותו האיש לטובה – יהושע בן גמלא, שהיה כהן גדול בבית שני – רש"י, שהציל שלא תשכח התורה מעם ישראל, בכך שתיקן רשתות חינוך של מלמדי תינוקות בכל עיר ועיר מגיל 6 ומעלה.

ואילו קודם יהושע בן גמלא מי שיש לו אב מלמדו תורה, מי שאין לו אב לא היה למד תורה, כי דרשו **"ולמדתם אותם"** שהכוונה **"ולמדתם אתם"** ההורים את בניהם, אומנם בירושלים הקימו ת"ת כי כתוב **"כי מציון תצא תורה"**.

ועדיין לא כולם יכלו להעלות את בניהם שילמדו בירושלים, לכן תיקנו שבכל פלך ופלך/אזור יהיו מלמדי תינוקות שילמדו, אבל הכניסו אותם רק בגיל 16 או 17, והיות והבחורים לא התרגלו לכיתת לימוד לכן בקלות התחצפו ובעטו בת"ת ובישיבה.

עד שבא יהושע בן גמלא ותיקן שבכל עיר יהיה ת"ת ויכניסו את התלמידים מגיל 6 או 7 כך יתרגלו לקבל מרות של רב בכיתה מילדות, עוד לפני ההתבגרות וגילוי העצמאות של בחור.

עכ"פ משמע שקודם יהושע בן גמלא לא היו מלמדי תינוקות לגילאים קודם בר מצווה 6/7. ואם הדברים חדים ומוחלטים, אזי טעיתי בשאלתי וכל חידושי קרס חלילה, אבל הקב"ה ברחמיו הצילני.

כך מובא במשנה סנהדרין פ"ח א', ומה מיוחד דווקא בגיל זה? אמר **הפני מנחם האדמו"ר מגור זצ"ל**, שבגיל בר מצווה היות ומתחדש אצל האדם היצר הטוב ממילא אדם מקבל כוחות גדולים, ומנגד כפי שיש בטבע העולם גם כוח הרע מתגבר.

ואכן אם אדם לא מנצל את הכוח הטוב שמתגבר אצלו בנקל הוא נופל בכוח השלילי שמתגבר אצלו, או עכ"פ זה התקופה של הבר מצווה בו בן סורר ומורה יכול להתחזק ולפתוח דף חדש ולתקן.

והוסיף האדמו"ר, **שאדמו"ר הבית ישראל זצ"ל מגור** טען שמידה טובה גדולה ממידה רעה, ולכן כדאי לכל בחור בר מצווה לדעת שהכוחות הטובים שמקבל בבר מצווה חזקים יותר מהכוחות הרעים, אזי כדאי לו לנצל את הכוחות הטובים ולהתעלות להיות צדיק וגדול בתורה.

וזהר לבנו כי תצא

בן סורה ומורה איננו שומע

ונראה להוסיף לאור דבריו, שהגמרא דורשת שיהיה קולם שווה ממש למרות שזה מוזר ומגוחך ומצחיק לשמוע הורים שקולם שווה ממש, בכל זאת הבן שהתקלקל כל האשמה בו. והוא לא יכול לטעון: התקלקלתי כי הייתי מסכן ודחוי בחברה, כי ההורים שלי היו מוזרים ומגוחכים, כי כל שאין אשמה מוסרית בהורים, על הילד להשלים עם הקושי ואי הנעימות מחמת האהבה הטבעית שיש לו להורים כשהם לא אשמים במצבם השונה, ועל כל פנים היות ואין אשמה כלל במוסריות של ההורים לכן זכותם להורגו כי הידרדר מוסרית רח"ל.

ללמדנו שהגיע הזמן שנפסיק לזרוק בוך בהורינו או בגורמים אחרים ולהאשים בנפילות שלנו, אלא ניקח אחריות על עצמינו, וברגע שנדע שהאשמה היא רק שלנו זה יקל עלינו להתעורר ולחזור בתשובה ולפתוח דף חדש, וזה נכון לכל תחומי החיים וכל שכן לחיי הנצח, לחיים של תורה ועבודת השם ויראת שמים ויראת חטא.

בן סורר ומורה – היה, או לא היה – ולא יהיה??

לא כולל כמעט, אלא הוא מאוד מצומצם עד בלתי אפשרי ולא מציאותי וכדברי הגמרא. ואכן רבי יונתן, מדבר על בן סורה ומורה לא מהסוג שסוקלים אלא מהמורחב שאין בו את כל ההגבלות, את הבן שחייב מלקות "וייסרו אותו", ואכן אבשלום היה בן סורה ומורה מהסוג של המלקות ולא של המיתה, כי אכן ברור שדוד לא היה שווה לאשתו!!!

ובמקביל לזה יש גם חייבי מיתות בית דין שלא קיבלו עונשם, כמו בזמן הזה שאין דנים דיני נפשות, או מי שהרג במזיד בלי התראה או בכלל בלי עדים או בעדים קרובים וכדומה, אכן לא הורגים אותו.

אבל הגמרא כתובות ל' אומרת שמהתחייב סקילה ובית דין לא הרגו אותו או בזמן הזה שאין בית דין, הרי שהוא נופל מהגג או חיה דורסתו, ולכן כשאבשלום מת הוא מת בידי שמים, כי הגיע לו עונש זה, רק כשהיה בן 13 בית הדין לא יכלו לבצע בו את המשפט כי חסרו התנאים לסקילה בב"ד.

וייתכן שכשגדל ומרד באביו, כבר הגיע לו משפט מוות גם בידי אדם כדין מורד במלכות, רק בכל זאת הוא מת בידי שמים על עצם היותו בן סורה ומורה.

ולכן היה דוד בוכה ומתפלל עליו להעלותו מהגיהנום, כי במיתה זו לא התכפרה לאבשלום המרידה באביו שעל זה התחייב מיתה בידי אדם מלבד מה שהיה בן סורה ומורה.

מלך הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל טוען שהתנאי לבן סורה ומורה שיהיה להורים שלו - קול שווה, וזאת מסיבה פשוטה, כי אם דעת ההורים לא אחידה ודעותיהם סותרות וקולם בבית שונה בהוראות הפוכות, אז אין בנם נידון כבן סורר ומורה.

כי הם אשמים בהידרדרות בנם, כי שמע דעות הפוכות בין ההורים בבית, והאשמה לא רק עליו אלא גם על ההורים, וכביכול הם גררו את הילד למצבו הירוד והמסוכן!! ולכן אין להם זכות להורגו.

הגמרא בסנהדרין ע"א מביאה ברייתא שבן סורה ומורה לא היה ולא עתיד להיות, ולמה נכתב?? עונה הגמרא בכדי שתדרוש ותקבל שכר!!! **והסיבה** שהגמרא אמרה זאת, כי יש הרבה הגבלות שבלעדיהם אינו נעשה בן סורה ומורה, וחלקם גם כמעט לא מציאותיים, כגון שיהיו ההורים עם אותו קול ואותו מראה וגובה. **או** בגלל שקשה למצוא הורים שיסכימו למסור את בנם הצעיר שרק עשה בר מצוה לסקילה בגלל בשר ויין, **אמנם** בכל זאת רבי יונתן טוען שהוא ראה קבר של בן סורה ומורה. **ונשאלת** השאלה, הרי הגמרא שם ק"ז אמרה שאבשלום היה בן סורה ומורה, וכך מתבארים הפסוקים בנביא לגבי דוד וחושיו הארכי?? **וגם** קשה איך ייתכן שאבשלום היה בן סורה ומורה, וכי קולו של דוד היה משונה ששווה לאשתו, או להיפך?? או מראהו שווה לאשתו??

אלא יתכן כפי שטוען ה"בנין שלמה" שכל ההגבלות בהקשר לבן סורה ומורה זה לעניין מיתה, אבל לעניין "וייסרו אותו" שנותנים לו מלקות, בזה אין הגבלות, ולכן יש שינוי שפעם אחת כתוב בן סורר ומורה עם וו ופעם אחת מרה בלי וו, כי יש 2 סוגים של בן סורה ומורה.

ונראה להרחיב דבריו, שבן סורה ומורה לעניין מלקות כולל הרבה בנים, גם כאלו שאין בהם את כל הפרטים הנדרשים בגמרא, וכגון שאין ההורים שווים בקול ובמראה ובגובה, ואילו לגבי מיתה כתוב מרה חסר כי הוא

ובעצם בן סורר ומורה למלקות ולא למיתה, זה כמעט כל ילדי העולם!!!! כי היום לא חסרים בנים שאינם שומעים להורים ולמחנכים, עד כדי כך שכבר נדיר למצוא בנים ותלמידים הנכנעים ומקשיבים להוריהם ולרבים, וגם לא חסר זוללים וסובאים הדורשים והסוחטים את ההורים לחיות ברמה גבוהה בלי חשבון, ונכון שחסרים התנאים לסקילה, אבל האם התנאים למלקות חסרים??? וככה יגדלו הנערים והיהו רשעים, וחלילה יתחייבו מיתה בידי שמים!!!

לכן בכדי למנוע מצב ביש שכזה, "דרוש וקבל שכר"!! עלינו לחנך את עצמנו וגם את המשפחה מילדות לאיפוק, ולחיות בצניעות!! ולא כל דבר שרוצים לוקחים וקונים, וגם לא חיים בשביל אחרים להרשים אותם ולנקר עיניים!! אלא עלינו להראות לילדים שגם ההורים כשרוצים וחושקים בכל זאת מוותרים ומתאפקים.

וגם עלינו לשקם בדחיפות את השלום בית שהילדים יראו אהבה ואחוה ושלום ורעות, וככה לא יהיה את האומץ להתחצף, ולא יוכלו לנצל ולתמרן את המריבות בין ההורים לתאוות ליבם.

איננו שומע בקול אביו ובקול אמו

מסלק כל דיבור טוב שלא יכנס ללב של הנכנע לשלטון, ולכן כתוב "איננו" שהוא גם לא מסוגל לשמוע!!! **וקשה** שא"כ מדוע כתוב "בקול אביו ובקול אמו", הרי ממילא הדברים חסומים מלהגיע ללב!! אז מה זה משנה מי מדבר!! וא"כ שיהיה כתוב "איננו שומע בקולנו"!!!! **ונראה** שאדרבה התורה באה להמחיש, שהבן אדם נחשב

האור החיים הקדוש, שואל מדוע כתוב "איננו", ולא כתוב "אינו שומע"?? **ותירץ**, שילד כזה הוא בעצם כאדם שהמליך את היצר הרע עליו, שמרצון מתמסר ליצר ולכל תאוותיו, ולכן אדם כזה לא רק שאינו שומע לקול הוריו, אלא יותר גרוע מכך, כי הוא במצב שלא מסוגל בכלל לשמוע בקול הוריו. **כי** היצר העומד בפתחי הלב ברכות ס"א

וזהר לבנו כי תצא

אמו שמדברת יפה וברכות, אז תדע לך שפשוט הלב שלו אטום!!! כי הוא בן סורר ומורה שהמליך את היצר עליו.

לבן סורר ומורה לפחות למלקות, זה כשהבן לא שומע לא לקול אביו שמדבר איתו בקשיחות, וגם לא מקשיב לקול

ללמדנו, שפעמים רבות אפשר להציל ילד או בן אדם על ידי סגנון דיבור או חשיבה שונה, ואם לא עוזר יש לנסות עוד שיטה וסגנון, אבל אם הלב סתום שום סגנון לא יעזור, כי היצר חוסם הכל.

ובכל זאת ולמרות הכל, יהודים אל יאוש!!! כי לפעמים הדיבור לא נכנס ללב, אבל הוא צבור בפתח הלב, וביום מן הימים אולי ביום כיפור!! או בעת התעוררות תשובה מיוחדת שבורא עולם ברחמיו שולח לנו מידי פעם, בבת אחת כל הדיבורים שחיכו בחוץ בפתח הלב חוזרים בבת אחת פנימה ללב, וכמה שיותר הצטבר ככה יותר נכנס ללב פנימה, והתשובה וההתחזקות מתעצמת ועולה ומתקיימת לאורך ימים, ואכן יש אימרה מפורסמת בשם הקאצקער, 'והיו הדברים האלה... על לבבך', למה על הלב ולא בתוכו? אלא אם הלב סגור העמס מעליו, וברגע שהלב נפתח יכול הכל פנימה..

ואם כן, נוסף לנו "תירוץ נוסף", שאדרבה התורה מדגישה לנו, שגם בבן שלבו אטום וחוסם, עדיין תשקיעו בו בדיבור של האבא בסגנונו ושל האמא בסגנונה, למרות שזה נראה כברכה לבטלה, בכל זאת התורה אומרת תמשיכו!!! תשקיעו!!! יום יבוא והלב ייפתח והכל ייכנס פנימה!! שום דבר לא היה לחינם, רק תשקיעו מכל הלב בצורה שלא גורמת דחייה, ובעזרת השם תצילו את בנכם וגם את עצמכם.

ודעו לכם, שנכון לפעמים הלב שלו אטום לחלוטין, אבל את ההשקעה הוא רואה ואת האכפתיות של ההורים הוא רואה, נכון שכרגע הוא מזלזל במאמצים אבל בתוך תוכו או בזמן עתידי הוא יעריך את זה, ורק בגלל זה הוא יתחזק אמון ואמן!!!

וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת ותלית אותו

אשתו, והגיע לבן סורה ומורה, ולמרות נפילתו הוא מתעלה על עצמו ומשלים עם אשתו עד כדי כך שהוא ואשתו השנואה משתווים לקול אחד ולדעה אחת, ויותר מזה הם מסכימים להקריב את בנם למיתה בסקילה בגיל 13 שזה דבר קשה מאוד להורים. **ומדהים!!** שההורים השונאים ישתו וישלימו עד כדי כך שגם לזה – להרוג את בנם, הם יסכימו ביחד!!! ואיך זה יכול לקרות???

אין זאת אלא רק אם אכן האבא חזר בתשובה אמיתית ותיקן מידותיו, וכך הצליח לתקן ולהתאחד עם אשתו ולסלק לגמרי את השנאה, שלא תחזור ותתעורר בעת משבר זה של הריגת הבן. **ולמרות** החזרה בתשובה העצומה של האבא, וסילוק השנאה, והתאחדות ההורים לקול אחד והתחזקות האם הגיונית, בכל זאת לא אומרים שבגלל זה ניתן לילד להמשיך לחיות בבית מתוקן זה, בטענה שבמשך הזמן גם הוא יתקן דרכו!!! אלא הורגים אותו!!!

כי יש דברים שאי אפשר לתקן לגמרי!!!! שילד שנוצר מעבירה אז שורשיו במרדנות וטומאה וחוצפה, ולכן גם בתשובת ההורים ותיקון הבית לא יזכה הבן לחנינה, אלא בפעם השנייה לאחר התראה ומלקות ימיתו אותו. **ולכן** הביאה התורה דוגמא של מחויב מיתת בית דין, וכדברי הגאון הנ"ל, שגם אם חזר בתשובה והשתנו עוונותיו לחטאים ולשגגות, זה לא עוזר לפטור ממשפט מוות, **כי לא כל דבר אפשר למחוק ולתקן כאילו לא היה.**

שילוח הקן – מידת הרחמים??

הכוונה ליונה ששלח נח מספר פעמים מהתיבה בכדי לברר דרכה לדעת האם המבול נגמר.

וממשיך המדרש, א"ר חייא: ומה אם צפור שאין לה לא זכות אבות ולא בריתות ולא שבועות - בניה מכפרים עליה, בני אברהם יצחק ויעקב שיש להם זכות אבות, על אחת כמה וכמה שאם סרח אחד מהם - שהוא מכפר עליהם.

ויתכן שהכוונה כדברי המדרש בקהלת פ"ד ר' יהודה אומר הקטנים הנגנזים/הנפטרים בחייהם בעוון אבותם בעוה"ז, בעולם הבא הם עומדים בצד חבורה של צדיקים ואילו אבותיהם בצד חבורה של רשעים, והם הקטנים אומרים לפניו רבש"ע כלום מתנו אלא בעוון אבותינו, יבואו אבותינו בזכותינו, והקב"ה אומר להם אבותיכם חטאו מאחריכם וחטאתיכם מלמדים קטיגור, (וההסבר שאבותיכם חטאו גם לאחר שנפטרתם ועל זה – החטאים החדשים, לא כיפרה מיתתכם).

ו' יהודה בר' אלעאי בשם ר' יהושע בן לוי באותה שעה אליהו יושב ומלמד את הילדים טענות סניגוריא, והילדים טוענים לה'

הגר"א שואל, למה אצל אדם שמשפטו ודינו במוות, נכתב "חטא" שעניינו שוגג?? **ועוד** שאל מדוע כתוב "יהיה" שזה לשון שמחה?? וגם קשה לעני"ד, מדוע דין תליה על עץ נאמר באיש שהיה בו משפט מוות, הרי קודם דובר על בן סורה ומורה שסקלו אותו על פי בית דין, ומדוע התורה עוברת לעניין חדש, לאדם שמגיע לו "משפט מוות"?? **ועל** שאלתו האחרונה אפשר לתרץ, שזה חלק מעבירה גוררת עבירה, והדגמה לנידון על שם סופו, שהבן סורה ומורה בסוף ירצח וימות ויתלה כרשע ולא ימות זכאי.

ותירץ הגאון, שמדובר כאן באדם שחזר בתשובה לפני שמבצעים בו את משפט המוות, וכידוע בתשובה הזדונות נהפכים לשגגות, לכן כתוב כאן "חטא" כי האדם חזר בתשובה וכאמור. **אבל** התורה מחדשת לנו שזה לא עוזר לפטור אותו ממוות, אלא "והומת", ובכל זאת היות וחזר בתשובה יש לזה ערך וחשיבות לכן כתוב "יהיה" לשון שמחה, ו"איש" לשון חשיבות. **וקצת** יש להקשות על התירוץ הנפלא של הגאון, וכי למה התורה דווקא כאן מביאה את הדוגמא לעונש מוות לרוצח בעל תשובה, מה שלא מצאנו כן בכל התורה כולה דוגמא לעונש מוות של בעל תשובה???

ונראה לתרץ שבעצם זה דומה לפרשה הקודמת, פרשת "בן סורר ומורה", כי גם אביו של הבן סורה ומורה שנפל ולקח אשת יפת תואר, ועבירה גוררת עבירה הגיע לשנאת

שילוח הקן – יש בה מידת הרחמים כפי שנביא בהמשך, אבל בכל זאת בתפילה לא מזכירים רחמים אלו, **ואדרבא** כתוב במשנה: **האומר על קן ציפור יגיעו רחמיו משתיקים אותו**, והשאלה אם אכן זו מידת רחמים מדוע לא נזכיר מידת רחמים זו בתפילה?? **ובעצם** צריך להתבונן איזה מידת הרחמים יש במצוות שילוח הקן??

וראיתי במדרש בפרשתנו כאן שכתב שהרחמים זה במקביל למה שציווה הקב"ה לא לשחוט בהמה ובנה ביום אחד כך נתמלא ה' רחמים על העופות מנין שנאמר "כי יקרא קן צפור לפניך", **והמפרשים** במדרש מבארים שהכוונה שהתורה ריחמה על האם שלא יקחו אותה יחד עם הבנים, אלא שהיא לפחות תינצל.

והדברים מתבארים יותר בהמשך דברי המדרש פ"ו ה' על הפסוק הכתוב במצוות שילוח הקן: "שלח תשלח", אמר רבי אליעזר לא היה צריך לומר כן = כפילות, אלא אמר הקב"ה הואיל והציפור נתעסק בכבודו של עולם ובתיקונו של עולם, כדי היא שתניצל, **ובעץ יוסף** הסביר שהכוונה שהעוף מוליד והעופות תוספת יופי לעולם, וגם בני אדם אוכלים מהם, **ולעני"ד** אולי

וטהר לבנו - כי תצא

שילוח הקן חסד מושלם – שה' מתמלא רחמים וכאמור קודם, מדוע האומר על קן ציפור יגיעו רחמים משתיקים אותו??

ונראה כי רק בדיעבד יוצא טוב מושלם לאחר מיתת הילד, אבל למעשה עדיין יש כאן צער בעולם הזה על פטירת הילד, והדבר המושלם הוא שלא ימותו ילדים תחת אביהם, שלא נגיע ח"ו למצב חמור ולירידה מחרידה כזו, למרות שבסוף הקב"ה ברחמיו הופך אותה לטובה לעתיד לבוא.

אלא נחיה אנו ובנינו באריכות ימים ושנים טובות בעולם הזה, ונשתדל בכל כוחנו לעשות הישר והטוב בעיני אלוהים ואדם, ולא נפסיד את הסגולה להיכנס בזכות עצמנו לגן עדן, למרות שאין לנו ילדים צדיקים שמתו שימליצו טוב בעדנו.

כי נטען לה' ע"פ דרכו של אליהו, שאם רשע בדרגה חמורה נכנס לגן עדן, אז מידה טובה על אחת כמה וכמה שניכנס לגן עדן, כי אנחנו לא הגענו למידת רשעות שכזו שנצרכו בנינו למות בחיינו, אלא השתדלנו לחיות ולגדל בנינו בדרך התורה והישר, אז בוודאי במידת הרחמים והטוב שה' יתמלא רחמים עלינו שנוזח להיכנס לגן עדן ולזכות לחיי העולם הבא, וכ"ז מכוח טענה כ"ש מרשעים שהרשיעו גם לאחר עונשם שמת בנם ולא החזיקו בתשובה ובכל זאת זוכים ונכנסים לגן עדן, אנחנו שמתאמצים לחזור בתשובה נזכה לגן עדן.

ולכן משתיקים אותו, שעדיף שכולם יחיו ולא ימותו ילדים רח"ל, אלא שנתפלל שנצליח להיות צדיקים ויראי שמים אנו ובנינו, אמן ואמן.

שלח תשלח את האם ואת הבנים תיקח לך למען ייטב לך והארכת ימים

ששכרם שווה, ואכן אנשים מחוסרי הידיעה לא יזלזלו בכל המצוות האחרות שלא ידוע שכרם, אבל יתכן ויזלזלו בכיבוד הורים ויעדיפו מצוות שילוח הקן כי בזה יודע ששכרן שווה??

והנה החפץ חיים בהקדמתו למשנה ברורה (חלק א) כתב וז"ל: "גם צריך לדעת הרמ"ח מצוות שבתורה שהטיל הקב"ה על האדם לזכרם ולשמרם, הוא נגד הרמ"ח אברים שבאדם, וכמו שבאברים נמצא אברים שונים, יש שאין הנשמה תלויה בהם כמו היד והרגל וכדומה, שאף אם יחסרו לאדם אף שההפסד הוא רב מאוד מאוד, אע"פ כן נקרא רק בשם בעל מום, ויש שע"י חסרונותיו אינו יכול לחיות על פני תבל כגון שניתז ראשו או שנקרע סגור לבו ששם הוא מקור החיים, וכן הוא ג"כ בענייני מצות, יש מצוות שאפילו אם פשע האדם ועבר עליהם הוא נקרא לעוה"ב רק בשם בעל מום, אבל בכל זאת אין לו מי שיחיה ויתקן את האבר ההוא.

ומתוך דברי החפץ חיים אפשר ליישב רוב התמיהות, שהיות והקב"ה קבע שכל מצווה היא כנגד איבר מסוים בגוף האדם, אכן גם לאדם שעובד את הקב"ה שלא על מנת לקבל שכר גן עדן וכדומה, בכל זאת אדם ישקיע בחייו לא להיות פגום בעולם הבא, שבכלל הוא מצער את הקב"ה שרוצה לראותו יהודי שלם ומתוקן כראוי בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו.

ולכן האדם ישקיע יותר מאמץ בחייו לקיים מצוות חשובות יותר כי כביכול ירצה להציל איברים חשובים ביותר כגון לב ומוח יותר מאשר להשקיע בהצלת האצבעות שבידיו וברגליו, ומצד שני אדם מבין שהוא חייב לקיים את כל המצוות שלא יהיה נכה לנצח כדברי החפץ חיים, אבל עדיין הוא ירדוף לקיים יותר פעמים מצוות חשובות ופחות פעמים מצוות קלות.

ולכן התורה לא גילתה מתן שכרן של מצוות, כך שהאדם ישקיע בכל המצוות, והאמנם במצוות שילוח הקן למרות ששכרו שווה לכיבוד הורים, אבל המדרש מסיים במשפט זה "הוי כי יקרא קן צפור", ומה כוונתו??

ויתכן, שמצוות כיבוד הורים זה מצווה שעל האדם לרדוף לקיימה, לחפש איך לכבד את הוריו, ואילו מצוות שילוח הקן זה רק "כי יקרא" וכלשון המדרש "שלח תשלח" - כל זמן שתארגע לידך אתה צריך לקיים אותה" דהיינו לא צריך לחפש קן ציפור, אלא רק כשמזדמן תקיימנה.

ואם שכרם שווה מדוע במצוות שילוח הקן אין לרדוף ולחפש לקיימה כמו כיבוד הורים?? **התשובה** שאכן למרות שהשכר לחיות באריכות ימים וטובים בעולם הזה ובעולם הבא, זה אכן

הרי מתנו בעון אבותינו, אם מדת הטוב מרובה לא כל שכן שיבואו אבותינו אצלנו?? דהיינו שאם אנחנו הילדים קשורים להורינו שאנחנו מתנו תחתם, כך הורינו קשורים לנו שהם יתחברו אלינו להיות עם הצדיקים בגן עדן!!! **אמר להם ה'**: יפה לימדתם סניגוריא, אכן יבואו ההורים אצלכם, ככתוב **זכריה'** "והיו את בנייהם ושביו" ששבו מלירד לגיהנם, כי הם ניצלו בזכות בנייהם, **לפיכך חייב כל אדם ללמד את בנו תורה שיצילהו מגיהנם**.

ולפי דברי המדרש התחדש נפלא, א. שהיות וברחמים שיש במצוות שילוח הקן, טמון בו גם עונש שהרי האדם ניצול אבל בנו מת תחתיו, על כן אם אדם יתפלל לרחמים כמו שילוח הקן, עלול התפילה לגרום למיתת הבנים תמורת הצלת האב רח"ל, ולכן משתיקים אותו.

האומנם לשון המדרש שכתב, וכשם שנתן ה' רחמים על הבהמה כך "נתמלא רחמים" על העופות במצוות שילוח הקן, ולכאורה איך אפשר לקרוא לחסד כזה שהבן מת תחת אביו "מתמלא רחמים"??

ואולי הקב"ה קבע מצווה זו כחסד, כי זה גם גורם לכל שכן שכך ינהג הקב"ה עם **עם ישראל**, ובכל זאת יש כאן חסד מושלם, כי כלפי עם ישראל המדרש אומר שבסוף הילדים שמתו צדיקים יזכו את הוריהם הרשעים לזכות להיות עמיהם יחד בגן עדן, ולכן יש כאן באופן מושלם "מתמלא רחמים".

אך טען לי **תלמידי המצוין א.ב. מכיתה ח' תורת אמת ב"ב**, שאם זה מכונה "מתמלא רחמים" כי בסופו של דבר יוצא ממצוות

כתוב במדרש רבה' (ב) אמר רבי אבא בר כהנא אמר הקב"ה לא תהא יושב ומשקל במצותיה, שלא תהא אומר הואיל והמצווה הזו גדולה אני עושה אותה כי שכרה מרובה, והואיל וזו מצוה קלה איני עושה אותה, מה עשה הקב"ה לא גילה לבריות מהו מתן שכרה של כל מצוה ומצוה, כדי שיעשו כל המצוות בתמימות.

מביא המדרש משל, למלך ששכר לו פועלים והכניס אותן לתוך פרדסו ולא גילה להן מהו שכרו של העבודה בפרדס, בערב שילם להם שכר שונה כל אחד לפי סוג העץ שהשקיע בו, ואמר להם המלך לא גיליתי לכם קודם על איזה עץ מקבלים שכר גבוה, כי רציתי שתשקיעו בכל הפרדס.

כך לא גילה הקב"ה מתן שכרן של מצוות, חוץ משתי מצוות, החמורה שבחמורות והקלה שבקלות, כבוד אב ואם חמורה שבחמורות, ומתן שכרה אריכות ימים שנא' (שמות כ) "**כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך**", והקלה היא שילוח הקן, ומהו שכרה אריכות ימים שנאמר "**שלח תשלח את האם למען ייטב לך והארכת ימים**".

והנה יש לתמוה, הרי רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצווה, ואם כן לכאורה כל המצוות אמורות להיות בערך שווה, כי ממילא אין להקב"ה צורך בהם רק רצונו לזכות בהם את ישראל.

כמו כן לכאורה יש קצת לתמוה עוד, שהרי יהודי חייב לקיים את כל המצוות, ומי שמומר למצווה אחת כמומר לכל התורה כולה, וממילא אין זה דומה למשל, כי שם הפועלים רוצים שכר והמלך צריך פרדס מושלם, ואילו בנמשל אנחנו הפועלים צריכים לתקן את עצמנו ולעצמנו בשביל להיות מושלמים בכל תרי"ג הלאוין ובכל רמ"ח מצוות עשה, ובפשטות זה כ"ש שאם רק לטובת המלך זה מספיק סיבה לא לגלות, ק"ו שזה גם לטובת הפועלים בוודאי יש סיבה לא לגלות.

וכמו כן יש לתמוה שכל קיום התורה והמצוות אינו בשביל לקבל שכר אלא בשביל לעשות רצון אבינו שבשמים, ואם כן מה שייך כאן הבדל בין המצוות ושכרן?? וכי המדרש והפסוקים שהביא המדרש הם עבור אנשים שהמשנה באבות א"ג אומרת לא להיות כמוהם, **אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס**, אלא הוו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס, ויהי מורא שמים עליכם?

ועוד קשה, שאדם ישקיע יותר במצווה הקלה של שילוח הקן מאשר כיבוד הורים שזה מצווה קשה, כי ממילא התורה גילתה

וטהר לבנו - כי תצא

ויקרנה ואל יהנה ממנה, ויבא נשר שהוא רחמן ויאכלה ויהנה ממנה.

ומשמע מהירושלמי שהעונש בעולם הזה שימות בקיצור ימים ההיפך מהברכה, וימות מיתה אכזרית בלי קבורה שיאכלו אותו עופות, ולכאורה זה נגד הגמרא בבלי הקודמים שהוכיחו שהכר וממילא גם העונש הוא לעולם הבא?

אבל תירצנו, שאכן כתוב **במשנה בפאה** שעל כיבוד אב אדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא, ומוכח שיש שכר גם בעולם הזה, ויתכן שאין מקרא יוצא מידי פשוטו שהשכר גם בעולם הזה הוא אריכות ימים טובות, וזה מדין פירות, ואילו הקרן לעולם הבא הכוונה חיות האבר שהוא כנגד כיבוד אב יחיה בשלימות בעולם הבא.

רק חיות והקרן שהוא העיקר השכר של המצווה שהוא לעולם הבא, לפעמים אולי בגלל הסתר פנים או סיבות אחרות, הקב"ה במקום לתת שכר פירות בעולם הזה הקב"ה הופך את זה לעוד קרן לעולם הבא, כדוגמת בעל בנכסי מלוג של אשתו שהבעל יכול בפירות שהוא זכאי בהם, למוכרם ולקנות בהם שדה, שאז הקרן של השדה הזו הופך להיות של הבעל לגמרי.

ואם כן, יתכן שהפירות בעולם הזה של מצוות שילוח הקן ושל כיבוד הורים אכן שווה לאריכות ימים, ולהיפך העונש כדברי הירושלמי, אבל הקרן שזה עיקר השכר הניתן בעולם הבא בזה יש הבדל עצום בין מצוות כיבוד אב ואם הקשה למצוות שילוח הקן הקל וכפי שכתבתי קודם.

שילוח הקן, - סגולה נגד טילים? וצער האם שמתנתקת מילדיה גורם התעוררות רחמי ה' לגאולה

שנאמר "שלח תשלח את האם" ומה שכר אתה נוטל? – "ואת הבנים תקח לך":

ובאות ז' כותב המדרש ששילוח הקן מזרז את ביאת המשיח, ואת ביאת אליהו הנביא, כי אתה תשלח אז הקב"ה גם ישלח, והרעיון הוא כי הקב"ה מתעורר ברחמים על האם שנלקחו בניה ממנה, ומתוך הרחמים הוא מתעורר על עם ישראל שנותקו מהשראת השכינה והם בגלות ארוכה, שנוצה לגאולה השלימה בקרוב בימינו ואמן.

תזכה למצוות

כשמאחלים שתזכו למצוות האם זה פתח להתרמה נוספת?? בפרשה יש הפתעות!! **בפרשה**, תזכה למצוות זה לא רק תתרום עוד הפעם, למרות שזה ברכה אמיתית להיות מהתורמים ולא מהנוזקים (והמתרימים)!

אלא בפרשתנו כתוב יותר מזה!!

זכית במצוות שילוח הקן - לא עולה כסף, תזכה למצוות מעקה, אבל דרך אגב תזכה בבית חדש!! גם מתנה גשמית מאוד מכובדת!!

וגם תזכה למצוות לשדה וכרם, שלא תעשה בהם איסור כלאיים, וכאמור גשמיות מתנה שדה וכרם לפרנסתך,

וכן תזכה למצוות לא לעשות בגדי שעטנז מלבד ציצית, אבל ברכה גשמית בגדים יפים ומכובדים!!

זה נקודה מעניינת למחשבה, התורה מברכת תזכה למצוות, עם מתנות גשמיות כאילו בדרך אגב...

ובדרך אגב אולי תזכה למצוות, ותתרום הדפסת עלון כי תבוא?? אולי יום כיפור?? וואו לחזק יהודים איזה זכות!! 0527120333 ובדרך אגב ה' יזכה אותך בגשמיות בשפע... כמו בית חדש פרנסה טובה וכו'.

ולקח אבי הנער(ה) ואמה והוציאו את בתולי הנערה אל זקני העיר השערה

שכתוב **"אבי הנערה"**, שמספיק היה שיכתב **"אביה ואמה"**, אלא ללמדנו שהתורה רוצה לבייש את ההורים בקלקול הנערה.

ואולי מכך ששני ההורים באים להגן על בתם זה הכי הגיוני בעולם, ומזה אין ללמוד שהתורה רוצה לבזות את ההורים, ורק הדיוק **"אבי הנערה"** היתור מלמדנו שרוצים לבזותה.

והנה שמתי לב שבהתחלה היא מכונה **"אשה"**, וכך גם הבעל קורה לה, ואילו ביחס להורים נכתב **"נערה"**, ולמרות שהיא נשואה לא כתוב **"ולקח אבי האשה"** אלא **"אבי הנערה"**, וזאת בכדי לגלות לנו, שגם אם יתברר שאכן הבעל רשע והעליל עלילות והוציא שם רע על אשתו – בתכם, זה בגלל שלא חינכתם

שכר שנכתב על כיבוד הורים וגם על שילוח הקן, **בכל זאת** כדברי **החפץ חיים** הקודמים, כל מצווה יש לה איבר בגוף מסוים כנגדה, ופשטות ברור שהאיבר שכנגד כיבוד הורים אינו האיבר שכנגד מצוות שילוח הקן, והתורה רק מגלה כאן שכל מצווה בין קלה ובין חמורה משלימה ומתקנת את האיבר שייטב לה בעולם הזה ובעולם הבא, ושתהיה חיות ואריכות ימים לאיבר המתוקן.

אבל חיות ויש הבדל בין נחיצות האיברים כאמור שיש הבדל בין יד ללב, לכן קן ציפור החיוב לקיימו רק כשמזדמן ואילו כיבוד הורים חייבים להתאמץ לקיימה ולרדוף לקיימה תמיד.

ואכן בדבר אחד כל המצוות שווים הם, שכל מצווה מתקנת את האיבר שכנגדה לנצח נצחים ומטיבה עם האיבר לנצח נצחים, **כי הגמרא בסוף חולין קמ"ב** כותבת שהשכר אריכות ימים על כיבוד אב ושילוח הקן זה לא בעולם הזה, וכפי שהסבירו את פשר הסיבה שהיה בן שבעת שכיבד אביו ועשה בציווי מצוות שילוח הקן נפל הבן ומת, אלא מסבירה הגמרא שאריכות ימים היא לעולם הבא, וממילא האריכות ימים היא לא הבטחה כללית על כל הגוף, אלא רק על כל איבר מיוחד לפי המצווה שמיוחדת לו וכדברי החפץ חיים הקודמים.

ואומנם בלומדנו עם תלמידי המצוינים מכיתה ח' ת"ת תורת אמת ב"ב משלי פרק ל' יז' **"עין תלעג לאב ותבזז ליקהת אם/לקמטי הזיקנה של האמא, יקרוה/ינקרו את עיניו ערבי נחל ויאכלוה בני נשר"**, ומובא בירושלמי פאה דף ד' רשב"י אומר **כשם שמתן שכר שוה כן פורענותן שוה**, מה טעם עין תלעג לאב ותבזז ליקהת אם, עין שהלעיגה על כיבוד אב ואם, וביזת על לא תקח אם על הבנים, יקרוה עורבי נחל - יבא עורב שהוא אכזרי

במדרש רבה ו' ו' כתוב **"שלח תשלח"** א"ר ברכיה יש מזיק שקושט כחץ וטס כעוף, מנן שנאמר תהלים צא' **"לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם"**, אמר הקב"ה אם קיימת מצות שילוח הקן אני מצילך מאותן, האם כלול בסגולה כל המזיקים המעופפים כחץ?

על כל פנים סגולה ללידת בנים זה וודאי, **שהמדרש** מוסיף, יש מצות שמתן שכרה עושר, ויש מצות שמתן שכרה כבוד, ומה מתן שכרה של מצוה זו? שאם אין לך בנים אני נותן לך בנים, מנן

כתב רש"י מדוע גם אבי הנערה וגם האמא צריכים לצאת לבין דין, וראה בהמשך הסבר שונה לשאלת רש"י, **ותירץ** שיראו איזה גידולים רעים גידלו ויתבזו.

ומקשה מרן ראש הישיבה זצ"ל, שהרי ההורים של הנערה באים לבית דין במטרה ברורה להוכיח שבתם כשרה היא, והבעל שקרן שהוציא עליה עלילות דברים שהיא זינתה קודם לנישואין עמו, ואם כן מה שייך לומר להם ראו גידולים (רעים) שגידלתם?

ובכדי לתרץ רצוני להביא את הסבר **השפתי חכמים**, שכתב שהדיוק שממנו למד רש"י: ראו גידולים שגידלתם, זה ממה

היה קל דעת ופוחז ורשע בלי טיפת יראת שמים עוד שנים קודם, כי היו עומדים מיד או בבדיקה קלה על טיבו המפוקפק.

ואם בכל זאת ההורים חיתנו את בתם עם עבריון זה, זה עצמו מוכיח שענבי הרוע בענבי הרוע דבר "נאה" ומתקבל, בבחינת מצא מין את מינו.

וזה באה התורה להדגיש כאן להורי האשה, שלמרות שהבעל העליל רע ושקר על בתכם, ולמרות שהוכחתם בבית הדין שהבעל שקרן ובתכם לא זינתה, בכל זאת עצם השידוך שלכם עם בעל זה בושה היא לכם, ומוכיח על חינוכם הקלוקל, שהגעתם למצב ביש שחיתנתם את בתכם הנערה עם עבריון, אולי במחשבה שכך תעצר קלקולה, רגע לפני זנותה, וקלקולה המוחלט רח"ל, וזה בבחינת מצא מין את מינו.

על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים, ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור

קהל ה', וממילא דוד המלך לא היה מאם הכשרה בקהל ה', אלא אכן לא זאת הסיבה לפסול אותם.

ואכן עיקר הפסול במואב היה שלא יצאו לקראת ישראל בלחם ומים ובחינם, ואצל עמון בכסף לפחות. **והסיבה** להבדל פשוט הוא, שדווקא בגלל שמותר היה לעם ישראל להציק ולשדוד ולבזוז את מואב ולא את עמון, על כן עוד לפני שעם ישראל בא ושדד את מואב, היה עליהם – על מואב לנסות להיות נחמדים לעם ישראל ולהציע להם בחינם לחם ומים.

ואם מואב היו עושים כן, קשה להניח שהיהודים היו כפויי טובה ובזוזים ושודדים אותם, כי כבר שייך הכרת הטוב על הנחמדות, ואילו מעמון שהיה אסור לשדוד אותם, הטענה עליהם שלפחות היו יוצאים לקראת ישראל בלחם ומים ואפילו בתשלום להיות נחמדים ובלי להפסיד, אבל גם זה הם לא עשו!!

דווקא אצל בני לוט זה חמור מאוד שלא קיבלו את עם ישראל בהכנסת אורחים, כי במקום לחפור ולהתעמק בהיסטוריה ובכוח של משה רבינו שאין כוחו אלא בפיו שלכן נעמיד כוח כזה מולו את בלעם שכוחו בפיו.

במקום זה היה עליהם להתבונן טוב וחיובי על פי ההיסטוריה שלהם עם בני ישראל עד שורשי משפחתם, והיו מגלים דרך חיובית וטובה ונעימה לחיות נכון עם ישראל העוברים בגבולם, והוא בהכנסת אורחים וגמילות חסדים שהייתה מושרשת בכל משפחת אברהם אבינו ואחיינו לוט שהוא אבי משפחת עמון ומואב.

ובמקום לשכור ולהוציא כסף על בלעם לפעול ברע, היו משלמים לחכם אחר שהיה מראה להם כמה הכנסת אורחים חשובה ומקרבת, וכמה גנים טובים מאחדים יש בינם לישראל, עד כדי כך שבורא עולם הציל את אביהם לוט ברגע האחרון שלא יפסיד את המתנה הטובה המושרשת בו - מידת החסד.

שורשי החסד של מואב ועמון – אצל לוט ומשפחתו

ובעצם מתברר שאכן גם לוט עצמו הוא בעל חסד עצום, שבאותו יום שנהיה שופט עליהם בסדום הוא מוסר נפש להכניס אורחים, אז באמת לא מובן מה ראו אנשי סדום לשטות זו???

ובבחרותי דרשתי בשבע ברכות ועניתי על כך תשובה, והאדמו"ר מסדיגורא זצ"ל שהיה באירוע נהנה, וחקר ברוב הנאות מהתשובה ב"ה, שבעצם אנשי סדום פשוט רחמו על לוט, מסכן הבן אדם עזב את אברהם, רוצה להתקלקל לכן בא לסדום, אבל לא הולך לו!! **אמרו**, כנראה גמילות חסדים זה בגנטיקה שלו ושל משפחתו - של משפחת אברהם

את בתכם כראוי, ואכן כשהייתה נערה היא הייתה מקולקלת, גם אם לא נטמאה לגמרי בזנות כטענות הבעל המעליל.

שהרי הוצאת שם רע זו אינה עבירה של תאוה שתקף עליו יצרו לאכול דבר האסור או שאר תאוות הגוף וכו', אלא רשעות מחרידה ועבריינות מזעזעת, אדם לא מוסרי בדרגה הנמוכה ביותר.

וכפי שמאיימים על עידי שקר, שאפילו מי ששכרם להעיד שקר נגעל מהם ונגעל מהם, **סנהדרין כ"ט**, כי זה תחתית השפלות המוסרית.

והורי האשה כשהייתה נערה, לא היו מחתנים אותה עם בחור מפוקפק ועבריון כמוהו, שלא בפתאום העליל עלילות אם לא

בפסוק זה התורה מבהירה לנו מדוע אסור לנו להתחתן עם עמון ומואב, **ופלא** עצום בדבר, וכי הבעיה שלנו והכעס שלנו על מואב זה כי לא נתנו לנו לחם ומים, הרי מואב ניסו להרוג אותנו?? **ואת זה** לכאורה אפשר לתרץ שאולי זה כלול במה שכתוב בהמשך הפסוק **"ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור"**.

ואם הוזכר הפשע ששכרו את בלעם לקלל ולא הצליחו, הרי הם פשעו בחומרה גדולה ועצומה מכל שהרי הם החטיאו את בני ישראל עם בנות מואב, **ומדוע** פשעם זה לא הוזכר כלל, ורק אצל עמלק הוזכר עניין זה שהחטיא את ישראל???

וגם מדוע הפשע שרצו לקלל את עם ישראל – שלכאורה כלול בזה ניסיון לרצוח ולהרוג את עם ישראל, לא נכתב ראשון כדבר עיקרי, וכי מה שלא קידמו בלחם ומים גרוע יותר מקללת בלעם???

ובעצם ליהודים היה מן, ומים היה להם מבארה של מרים, אז למה היה להם צורך לקדם את ישראל בלחם ומים, הרי זה מיותר לנו??

וגם כתוב ברש"י שמואב ואדום מכרו ואילו עמון גם לא הסכימו למכור, אז אם כך מה הטענה על מואב הרי הם כן הסכימו למכור, וכי בגלל שלקחו כסף???

ובכלל פלא שמואב מכרו, הרי רש"י כותב שהיהודים שדדו ובזזו אותם כי רק מלחמה אסור לנו לעשות עם מואב אבל להתגרות מותר, אז מה פתאום שמואב ימכרו בכסף לחם ומים, הרי גם ככה היהודים היו חוטפים בחינם???

ונראה לתרץ, שאכן מה שמואב החטיאו את עם ישראל כי פחדו מהם זה גרוע מאוד וחמור מאוד, אבל זה לא מראה שיש להם פגם פנימי ושורשי עד כדי כך שאין אפשרות חיבור בינם לבין עם ישראל גם כשיתגייסו. **כי** אם אכן זו הייתה סיבה לאיסור ביאתם בקהל ה', אם כן גם בנות מואב היו אסורות בקהל ה' כי הן אלו שהחטיאו את

שהנה הסיפור של לוט ואנשי סדום, ממש לא מובן, איך יתכן שאנשי סדום הרשעים ששונאים חסד, שהם גם אלו שרצחו באכזריות את הבת של לוט רק בגלל שגילו שהיא גמלה חסד עם עני, ולכן ציפו אותה בדבש והדבורים עקצו אותה כשהיא צורחת מכאבים.

ולהפתעתנו דווקא הם לוקחים וממנים עליהם לשופט את לוט האבא של בעלת החסד, האחייך של אברהם איש החסד המפורסם בכל העולם שגדל אצלו והתחנך אצלו כבן, וכי זה הגיוני?? הרי היה עליהם לקחת אדם אכזרי בן של שטן ושכל משפחתו מתחרים על שיאים של רשעות???

מטהר לבנו

וזהנה לכם דוגמא, כשהם החליטו להחטיא את עם ישראל, פתאום הם מחייכים לעם ישראל ומזמינים אותם לאכול בשר חינם ולשתות יין, ואומרים להם אנחנו משפחה ועוד מילים יפות, ממש ניצלו את היופי של הכנסת אורחים והשתמשו בו לרעה ולעבירה.

ויעד כמה כואב הלב שהיהודים לא קלטו את הרמאות, כי אם מואב מכניסי אורחים נפלאים ומדהימים כל כך, איפה הם היו בהתחלה כשעם ישראל הגיע?!!! למה לא קידמו אותם מיד בלחם ומים?!!! למה חיכו כמה ימים?!!!

ואכן אם עם ישראל היו קולטים את הצביעות הם לא היו מאמינים ונגררים וחוטאים, וממילא לא היו מתים 24 אלף. **ולכן** היות והם ממידה טובה שהייתה מושרשת בהם הם התנתקו והפכו אותה רק ככלי להרס ולחורבן עם ישראל מתוך רוע ורשעות. לכן התורה אוסרת ומצוה שלא נדרוש את שלומם ואת טובתם לעולם.

ונלמד מזה שחלילה לנו להזניח את הטוב שיש בנו, כי אם נזניח אזי במקום הטוב החוסר יתמלא ברוע!!! אלא עלינו להתחזק לטפח ולהגדיל את הטוב שבנו, וכן את הקדושה שבנו נטפח ונעלה, כי אם נזניח חלילה, תחתיו תגיע טומאה חמורה חס ושלום, וכמאמר חז"ל "מרעיבו שבע ומשביעו רעב", לכן חזק ואמץ אמן.

וְגַם לעולם נחשוב ישר ולעומק, ולא להתפעל מחיוכי היצר הרע, אלא אשרי אדם מפחד תמיד, תבדוק תמיד מה מסתתר מאחורי החיד, האם מתיקות או ארס קטלני!!! ותמיד כדאי להתייעץ עם רבך או ידיד אמת ירא שמים למען תצליח אמן.

תמנע ילדה את עמלק

וואוּלִי, רבקה רצתה שליעקב יהיו 12 שבטי קה שיהיו ליעקב רק צדיקים מושלמים בלי יוצא דופן, ואם הייתה עוד שפחה זה היה פוגם, **אבל**, אחרי הכל גם בשבטים הקדושים הייתה מחלוקת ש 10 בנים היו נגד בן 1, ובסוף הבן האחד היה מעל כולם, אבל למרות זאת בסוף כולם חיו ביחד ובאהבה ואחוה.

ויתכן שכל זה יכל להיות באדם שהיה חלק מתוך ה' 12 שבטים, אבל מהבן של תמנע שלא היה משתייך לשבטים בו היה המחלוקת נגמרת באופן שלילי ורע?!!! **ובכל** זאת מזאת שרצתה להתקרב ולא קיבלו אותה מכל הסיבות הטובות שבעולם, יצא ממנה עמלק, שהחטיא והציק ומציק לישראל. **וכמו** שמפרשים לגבי השבת אבידה, **"לא תוכל להתעלם"** מנפש אבודה, ולפעמים עליך לקיים **"והבאתה אל תוך ביתך"**.

ומזהים הסיפור של רב יוחנן וריש לקיש שרב יוחנן הבטיח את אחותו המושלמת לריש לקיש שהיה ראש השודדים אם יחזור בתשובה!! **האם** היום יש צדיק שעושה כדבר הזה??? מי יתן את בתו המושלמת לאחד שרק קיבל עליו עול תורה ומצוות?? **וחלילה** לנו אם רב יוחנן היה אומר לריש לקיש, תלמד כמה שנים ואז נבדוק ונראה ואולי ונשתדל, אם לא בצעקות או החוצפה שבכלל חשב על הרעיון!!! כי אז לא היה לנו ריש לקיש!!! וכמה היה חסר לנו בגמרא!!! עד כדי כך שאפילו רב יוחנן איבד דעתו מצער על שהפסיד את ריש לקיש!!!

ללמדנו כמה עלינו להיזהר לא לרחק אף יהודי שרוצה להתקרב, כי אם על גויה שרצתה להתקרב וריחוקה יצא נזק עצום לעם ישראל, כל שכן לרחק יהודי מה גודל האשמה והנזק שעלול להיווצר מזה!!!

וכל שכן לא לגרום להחטיא יהודי שככה בגללנו הוא חטא והתרחק, איך נוכל לפתוח מחזור בימים נוראים ולבקש סליחה מבורא עולם ??? איך ?? הרי הפלנו בידים את בניו היקרים ??? איזה אבא יסלח לאדם שהחטיא ויזדר את בניו לתרבות רעה ??? איזה אבא ירצה בכלל להסתכל ולא להקיא על אדם שכזה ??? פשוט פחד פחדים !!!

ואם רחמנא ליצלן חטאת בחטא נורא ואיום זה, עליך החובה לעשות תשובת המשקל, ולמסור נפש לתקן על ידי שתחזק יהודים שיתחזקו ביראת שמים ויחזרו בתשובה שלימה, כי כמו שלחילול ה' אין כפרה בעולם הזה בכל זאת קידוש ה' מכפר על חילול ה', אולי גם קלוקל יהודים מתקנים רק על ידי תיקון וחיזוק יהודים, והלואאי זה נכון!!! כי בלי זה איך יתקן עוון חמור זה!!!! איך???

וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹהִים לִשְׁמֹעַ אֶל בְּלַעַם וַיִּהְיֶה כִּי ה' אֱלֹהִים לָךְ אֶת הַקְּלָלָה לְבִרְכָּהּ כִּי אֶהְיֶה ה' אֱלֹהֶיךָ.

יש לתמוה לכאורה מדוע כתוב אהבך בציירי ולא בפתח או קמץ, בלשון עבר? ויתכן כי כתוב שלפעמים הברכות מתהפכות לקללה, (סנהדרין קה'), ולכן כתוב **אַהֲבָךְ** בציירי לשון הווה, שלא יתהפך ברכה לקללה ח"ו, אלא שתמיד יהיה רק ברכה אמן.

אבינו, לכן הביאו אותנו להיות שופט בסדום, שכך שיש לו מעמד וכבוד, כמו שאומרים "תן לו כיסא בשלטון והכל יסתדר - בטוח הוא ישתנה לרעה".

וואכן תכנית זו הייתה אמורה לפעול כי **הכבוד הורס הכל** גם את התכונות הטובות לנו בגנים, המזל הרע של אנשי סדום שהיות ולא עבר לילה, והוא לא ישן על זה, אז עדיין הגנים של מידת החסד הטבוע במשפחת אברהם אבינו השפיעו ולכן לוט עשה חסד עם האורחים.

והיית ומאוב העדיפו לקלל, ואפילו לא חשבו להשתמש בכוח הטבוע בהם בגמילות חסדים, **זה הוכיח שהם אכן הצליחו לנתק מהשורש את הטבע הטוב** שהיה בהם. **ואחד** שהיה טוב והתקלקל, הוא יותר גרוע מאחד שמעולם לא היה טוב, כי אז החוסר של הטוב מתמלא ברע וברשעות ובאנטי ובנגד הגמור מהטוב שהיה בו.

כתוב ברש"י בראשית ל"ו י"ב מהגמרא סנהדרין צ"ט שתמונע מאוד רצתה להתחתן עם משפחת האבות, היא ביקשה מאברהם ויצחק ויעקב וסירבו לה, והיא התעקשה בכל זאת להיות קשורה למשפחת האבות לכן היא הלכה ונהייתה פילגש לאליפז, כך היא דבקה בצאצאיו של אברהם ויצחק. **ומוסיפה** הגמרא שהיות ודחו אותה וריחקו אותה, לכן יצא ממנה עמלק שנלחם בישראל.

ונשאלת השאלה שרבים מהמפרשים דנו בה, למה אכן האבות הקדושים לא התחתנו איתה?? **ובעצם** על אברהם לכאורה זו לא קושיא, כי אברהם ראה איך בן **הגר** מנסה להרוג ולקלקל את יצחק, לכן לא הוסיף עוד בעיות לבית שלא יהיה עוד אחד שייסכן את יצחק, (ומה שבכל זאת אברהם החזיר את הגר היה זה כשיצחק כבר גדל, וגם יתכן שהרגיש מחויבות להגר שגרשה). **ועל** יצחק גם כן לכאורה אין שאלה, כי הוא מתחילה **התחתן רק עם אחת**, וכבר היו לו בעיות קשות מבן אחד שנולד גם מאותה אשה, שרצה להרוג את יעקב הבן הצדיק וממשיך הדרך.

רק על יעקב אבינו השאלה, הרי הוא התחתן עם 2 נשים ו 21 נפחות, למה לא הוסיף עוד אחת שכל כך התעקשה להתקרב??? **וגם** אם חשש שמתמנע יצא ילד רשע, בכל זאת הוא אמור להתבטל ב 21 צדיקים, שאז או שיתקנו אותו או שלכל הפחות לא יהיה לו כוח רע להזיק להם!! **ואכן** ראיתי שמביאים בשם **היערות דבש** שכתב בשם **מהר"ש אלקב"ץ** שרבה לא הסכימה ליעקב.

וטהר לבנו - כי תצא

שנה ראשונה – נקי יהיה לביתו ושימח את אשתו

אלא רש"י בא לחדש את השלילה, שיש טעות שחושבים ששנה ראשונה הבעל והאשה ישמחו יחד, אומר רש"י לא זה מה שהתורה דורשת, אלא "ושימח" שהבעל צריך לדאוג שנה שלמה לשמח את אשתו, מרוכז 100 בלשמה את אשתו, "נקי יהיה לביתו" ביתו זה אשתו.

וזו משימה הרבה יותר קשה ממלחמה לצאת האני שלי ולהתמסר כולי לאשה, אבל בסוף אתה תשמח כשתראה שאשתך שמחה ושהצלחת לשמח אותה, זה תהייה ההנאה המושלמת של בית בישראל בניין עדי עד אמן.

זכור את מרים - שדיברה לשון הרע באחיה וקיבלה צרעת

וכל המהלך הזה של פרסום חטאה ברבים עד עצם היום הזה, היה שווה למרים עצמה, וכפי דברי הרמב"ן, כי מכוחה נלמד להישמר מלשון הרע.

וחשוב לציין, שפרסום חטאה בהתחלה, בכך שכל עם ישראל המתינו לה שבוע, היה זה רק לאחר שנודע לה על חומרת חטאה ולאחר שחזרה בתשובה, לכן זה פחות ביזיון למרים, ולכן מרים הייתה שמחה להראות לכל העם, הנה לכם חזרתי בתשובה לאחר שנודע לי חומרת החטא, ולמרות שהתכוונתי לדבר לשון הרע לתועלת, וגם זכיתי לתפילה מיוחדת של משה רבינו, בכל זאת כל זה לא הספיק למחוק את העונש.

כי "לשון הרע" הוא עבירה חמורה מאוד מאוד!!!! ולכן העונש חייב לבוא למרות התשובה!!! וע"ע מה שכתבתי ע"ז בארוכה בפרשת בהעלותך.

לכן נלמד עד כמה חמור עוון "לשון הרע", בפרט שמירת הפה מרבה אהבת ישראל, וכשיש אהבת ישראל בינינו זה מרבה אהבת בורא עולם אותנו, כמו שמצאנו בדורו של אחאב שלמרות שהם היו עובדי עבודה זרה הם היו מנצחים במלחמות רק בגלל שלא היו מדברים לשון הרע, וכשהקדוש ברוך הוא אוהב אותנו מאוד הוא דואג ונותן לנו הרהורי תשובה, ונותן לנו כוח ויראת שמים שיהיה לנו כוח להמשיך את ברית הלשון וגם לשמור על ברית קודש ושמירת העיניים אמן ואמן.

וגם נזכור וכאמור, שחילול ה' חייבים לתקן על ידי קידוש ה', ולכן עכשיו שאנחנו ניצבים בחודש אלול אסור לנו להירדם!!! וכמו שאומרים "בן אדם מה לך נרדם!!! קום!!! קום כבר!! וכי מה אתה מחכה שיקרה לך ח"ו בכדי שתתעורר!!! קפוץ תיכף ומיד למלחמה ביצר, וכי תצא למלחמה ונתנו ה' בידך אמן ואמן!!

זכור את אשר עשה ה' אלוקיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים:

ובמשה, למה העלינו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל" – ואכן מצאתי במפרש במדרש שפירש שקודם דיברו על עשו בנרגנות, שאדום לא נתן לעבור דרכו וזה גרר אותם לדבר גם על אלוקים ומשה בנרגנות.

ואכן מידת הנרגנות רעה היא עד למאוד, כי גם כאשר אתה נרגן ומקטר בצדק על אדם רשע כעשיו, בכל זאת מידת הנרגנות מתחברת אליך, וממילא כל מה שלא מסתדר לך תמשיך לקטר ולהאשים אחרים ואת כל העולם ואפילו תקטר נגד הקב"ה ונגד רבניך והורייך.

ללמדנו, להתרחק ממידת נרגנות, ובמקום לקטר ולהיות עצבניים ועצובים, דבר שמחליא גוף ונפש, במקום זה, קבל כל מציאות לטובה, וגם אם קשה לראות את הטוב שבה, בכל זאת השתדל לשפר מצבך ונצל גם מצב קשה לטובתך, וממילא תשמח במקום לרגוץ ולהתעצבן.

לדוגמא אם עליך להתמתין בתחנה זמן רב כי אוטובוס לא הגיע בשיא החוצפה, במקום להיות סיר לחץ ופצצה מתקתקת, נצל זמן זה לשיחות טלפון חשובות שלא נעים שכולם ישמעו באוטובוס או בבית, או קח צילום של דף גמרא או חומר לימודי אחר והתמד בזמן זה, ושכרך כפול ומכופל שאתה מקיים "ובלכתך בדרך", ובפרט כשחם וכשאתה מותש לאחר יום עבודה, ועם תחושה כזו חייך יהיו מתוקים ונעימים יותר, ובריאים בגוף ובנפש.

ועל פי זה פירשתי לתלמידי המצוינים מכיתה ז' בת"ת תורת אמת בני ברק, על סיום פרק לט' בנביא ישעיהו, שמסופר שם על חיי חזקיהו המלך הצדיק, שהיות והתגאה ושמח עם שליחי

ויישר לתלמידי המצוינים מכיתה ד' התשפ"ז מת"ת תורת אמת ב"ב שבזכותם הגענו לחידוש זה.

רק מי שהוא בשנה ראשונה של החתונה הוא פטור מכל עול הצבא אפילו לא לספק מים ואוכל וציוד כמו שמחויבים כל החוזרים מהמלחמה בגלל בית או כרם בשנה הרביעית, במלחמה, ולמה חתן בשנה ראשונה פטור לגמרי לגמרי???

כי יש לו משימה קשה יותר ממלחמה!!! "ושימח את אשתו", וכתב רש"י שישמח את אשתו!!! ולכאורה זה פשוט מה חידש לנו רש"י???

שואלים המפרשים וכי מה עם הלשון הרע עליה??? הרי אלפי שנים מזכירים את חטאה שעשתה בצנעה, והרי לא מזכירים חטאים ראשונים של בעל תשובה, וגם לא חטאים של נפטר שחזר בתשובה, ועוד יש סיבות רבות לכאורה להסתיר את חטאה!! ובפרט שכבר נענשה והתכפר לה???

אלא יתכן שהטעם הוא, שהיות וכשהיא דיברה לשון הרע היה חילול ה', ובפרט שכל העם המתין לה שבוע שלם, וזה בלט מאוד מאוד, שעם שלם אמרו שממתינים שבוע שלם רק בגלל שממתינים למרים שחלתה בצרעת, ובפשטות כולם הבינו שנענשה כי דיברה לשון הרע, איזה חילול ה'!!!

לכן על חילול השם צריך לתקן רק בקידוש השם, אז היא עד היום מקדשת שם שמים שהספר של החפץ חיים מתבסס בעיקר מאוד על הזכור של מרים.

לכן נלמד עד כמה חמור עוון "לשון הרע", בפרט שמירת הפה מרבה אהבת ישראל, וכשיש אהבת ישראל בינינו זה מרבה אהבת בורא עולם אותנו, כמו שמצאנו בדורו של אחאב שלמרות שהם היו עובדי עבודה זרה הם היו מנצחים במלחמות רק בגלל שלא היו מדברים לשון הרע, וכשהקדוש ברוך הוא אוהב אותנו מאוד הוא דואג ונותן לנו הרהורי תשובה, ונותן לנו כוח ויראת שמים שיהיה לנו כוח להמשיך את ברית הלשון וגם לשמור על ברית קודש ושמירת העיניים אמן ואמן.

וגם נזכור וכאמור, שחילול ה' חייבים לתקן על ידי קידוש ה', ולכן עכשיו שאנחנו ניצבים בחודש אלול אסור לנו להירדם!!! וכמו שאומרים "בן אדם מה לך נרדם!!! קום!!! קום כבר!! וכי מה אתה מחכה שיקרה לך ח"ו בכדי שתתעורר!!! קפוץ תיכף ומיד למלחמה ביצר, וכי תצא למלחמה ונתנו ה' בידך אמן ואמן!!

זכור את אשר עשה ה' אלוקיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים:

במדרש תנחומא פיקודי ז' ז' כתוב כלפי תרומות ומלאכת המשכן, "ויכתוב כל המשקל" ולמה? שאמר משה יודע אני שישראל רוגנים הם ואיכפת להם (ורוגנים הכוונה לכאורה למה שמכונה היום "קוטרנים" – נרגנים), וע"י במאמר הבא משיחים (מדברים רע) באחיהם ובאימותם שנאמר תהלים נ' "תשב באחיך תדבר, בבן אמן תתן דופי", ועם ישראל הם רוגנים שנאמר במדבר כא' "וידבר העם באלקים ובמשה". ולכן פירט להם את כל ההכנסות וההוצאות של המשכן.

וממשיך המדרש, מהו תשב באחיך תדבר, מפרש ר' יהושע בן לוי, אמר דוד, אם דברת בעשו (הרשע) שהוא אחיך, סופך לדבר על משה רבן של כל הנביאים - בבן אומתך, שדברו בו שנאמר "וידבר העם באלוקים ובמשה".

ולכאורה תמוה, וכי אסור לדבר רע על רשע כמו עשו הרשע, הרי במדרשים נכתב הרבה על רשעותו, ועלינו ללמוד לא להתנהג כמעשי עשו הרשע, וכתוב "הלא משנאך ה' אשנא", ועלינו לספר על רשעותו של עשו בכדי לשנאתו???

ונראה לתרץ, שאכן וודאי יש היתר ואפילו יתכן וזה מצווה לדבר רע על עשו הרשע, בכדי שנתרחק ממעשיו הרעים, אומנם כאן הכוונה ל"רוגנים/קוטרנים".

שאם אדם מקטר ונרגן אפילו על רשע כמו עשיו זה סכנה, כפי שאכן לפני שעם ישראל דברו נגד אלוקים ומשה, שבהתחלה היה להם כעס ונרגנות על אדום שסירב לעם ישראל לעבור דרך גבולו, ככתוב "ויסעו מהר ההר דרך ים סוף לסבב את ארץ אדום ותקצר נפש העם בדרך" ואחרי זה כתוב, וידבר העם באלוקים

וטהר לבנו - כי תצא

מלך בבל, לכן הנביא מבשר לו שיוצאי חלציו יהיו משרתים למלך בבל, וכל רכושו יקח מלך בבל.

והמלך הצדיק מגיב על העונש, **"וואמר חזקיהו אל ישעיהו טוב דבר ה' אשר דברת, ואמר כי יהיה שלום ואמת בימי",** דהיינו שהמלך מודה להקב"ה שעשה עמו טוב שהוא עצמו לא יסבול בחייו!!

ופלא עצום תגובה זו, ובעצם בתגובה זו מסתיים סיפור חייו של המלך חזקיהו בספר ישעיהו, **וכי הוא חושב רק על עצמו, באנוכיות שהעיקר שלי יהיה טוב?!**

הרי הוא צדיק שהיה אמור להיות משיח צדקנו, עד כדי כך שיש דעה בגמרא שאין משיח לישראל שכבר אכלוהו כביכול (ניצלוהו) בימי חזקיהו, ורק בגלל שלא אמר שירה על הנס הגדול שמתו כל צבא סנחריב שצרו על ירושלים, לכן הפסיד להביא את הגאולה השלימה – **"ע"פ סנהדרין צט".**

והרי מצאנו שאברהם אבינו נחרד ואימה מחרידה נפלה עליו כשראה בברית בין הבתרים את גלות עם ישראל, וכי אפשר להגיד טוב ותודה על צער שיהיה לבניו אחריי, ובפרט שזה עונש על חטאי עצמו, שהם יסבלו בגללו? והרי האיום הגדול ביותר על אבא עוד יותר ממה שייסרו אותו ביסורי גוף אכזריים, שזיקו לבניו רח"ל, והדברים ידועים.

אלא יתכן, שחזקיהו כאן תיקן מה שלא אמר שירה, אלא אמר תודה גם על דבר מצער מאוד, ובכל זאת, הוא חיפש ברע נקודה של חסדי ה' שבה יודה להקב"ה, ואכן מצא, שהקב"ה ברחמיו על חזקיהו לא רצה לצערו כלל בחייו, ועל נקודה זו הודה ואמר שבח לה' על הטובה.

ואולי לאחר מכן, הרבה בתפילה למתק הדין על יוצאי חלציו, אבל סיום סיפור חייו חזקיהו נגמרת בנקודה זו, להודות ולשבח לה' הטוב תמיד ובכל מצב למצוא את חסדי ה' ולהודות ולהלל.

עוד בעניין זכור למרים

ובהסבר דברי המדרש הללו מה שמוכיח ממרים, נראה שיש כאן הסבר חדש לפסוק, שמצאתי **בתרגום יונתן שאלדד ומידד** שהתנבאו במחנה כי כמעט היו ב70 הזקנים שהתמנו, שהם היו **אחים מאם של משה** ובעצם גם של אהרן ומרים.

והנה כתב רש"י **בהעלותך יב'** א' שרבי נתן אומר מרים הייתה בצד צפורה בשעה שנאמר למשה אלדד ומידד מתנבאים במחנה, כיון ששמעה צפורה אמרה אוי לנשותיהן של אלו אם הם נזקקים לנבואה שיהיו פורשים מנשותיהן כדרך שפירש בעלי ממני, ומשם ידעה מרים וסיפרה לאהרן, ומה מרים שלא נתכוונה לגנותו כך נענשה ק"ו למספר בגנותו של חבירו:

ואכן מרים מתוך אכפתיות דיברה על משה רבינו, וזה התחיל מתוך שהטילה פגם בן אמה, שהסכימה לטענת ציפורה שמסכנים אלדד ומידד שנשותיהן יסבלו ממה שנהפכו לנביאים, וזה גרר אותה לפקפק בצדקת משה שפרש מאשתו, וזה הראיה ממרים, שלפעמים מתוך אכפתיות וקביעת עובדות לא צודקות הטלת פגם, מגיעים לפקפק בגדולי ישראל, במי שגדול ממנו, וכמובן **הכל לעניין חיזוק ולא שאנחנו מבינים בגדולי ענקי האומה.**

קל נא רפא נא לה

שיש דעות הרמב"ם טומאת צרעת, פרק ט"ז י"ג שצרעת אינה מחלה?

אלא יתכן שמתוך הלכות נגעים אפשר לדעת את כל רעיונות הרפואה בכלולתה ולא רק מה שקשור לנגעים, ואכן מצאנו גדולי ישראל שמתוך לימוד התורה ידעו והבינו ברפואה הרבה יותר מטובי הרופאים בעולם.

קל נא רפא נא לה – כתוב במדרש **רבה ו' יג'** אמרו חכמים, אמר משה רבש"ע כבר עשית אותי רופא, אם אתה מרפא אותה הרי מוטב ואם לאו אני מרפא אותה,

ואיך נעשה משה רופא? כתוב במדרש שמשה טען הרי כבר למדת אותי כל סדרן של נגעים, אם אתה מרפא אותה הרי יפה ואם לאו הרי אני מרפא אותה. – והאם מתוך דיני נגעים ידע משה לרפות נגעים בלבד, ולמה א"כ כינה עצמו רופא? בפרט

ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וירקה בפניו

– מה נחשב לנעל ביום כיפור

ועל פי יסוד זה מבאר ענין הכתוב **בהקללת "וזאת לפני בן ישראל וגוי שלף איש נעלו"** והיינו שבזה הסיר כח השליטה שבידו על החפץ ונותנו לחברו, ועפ"י מבאר את הפסוק **"מה יפו פעמיו בנעלים בת נדיב"** ודרשו בתחילת חגיגה **מה יפו פעמיו בנעלים בעת שעולין לרגל**, והעניין הוא שמצוות עלייה לרגל מראה שעם ישראל שולטים על כל בני תבל ככתוב **"ולא יחמוד איש את ארצו בעלותו לראות"** וכמוזכר במדרש שמלאכים שומרים בתי ישראל, כמ"כ – לכן **אבל** על אחד מ7 קרוביו חולץ נעלים כי הוא בשפלות ולא במצב של שליטה, וכן בזה ביאר עניין **"של נעלך"** שנאמר למשה ויהושע עיי"ש.

ולפי יסודו הביא הסבר נפלא למה **ביום כיפור נאסרנו בנעילת הסנדל** כי אז אנחנו **דומים למלאכי השרת** בכך שאנחנו אסורים באכילה ושתיה וכל צרכי הגוף, **ולמלאכי השרת אין להם שום צרכים גופניים וגם הם לא במערכת השליטה** כפי שהאדם שולט על הבהמה והחיה וכאמור קודם, ולכן גם **לבני האדם ביום הכיפורים כביכול אין להם שליטה** ואין להם צורך לסמל שליטה על בעלי החיים ולכן לא לובשים ביום כיפור נעלי עור בהמה וחיה.

השואל ומשיב בספרו **"דברי שאול"** כי תצא מהדורא חמישאה שואל מה ענין חליצת הנעל?

ומתוך ע"פ ספר **שערי שמים להשל"ה** בשם הרש"ל, שהנה יש בעולמינו **דומם צומח חי מדבר**, וכל אחד מהם משועבד לאחר מלמעלה ממנו, הדומם משועבד להצומח והצומח להחי והחי למדבר – אדם, והאדם שולט בכל וכמ"ש **"תמשיגלוהו בַּמַּעֲשֵׂי יָדָיו כַּל שֶׁתָּה תַּחַת רַגְלִי"**, ולכן כשנועל נעלים מברך **"שעשה לי כל צרכי"**, כי הנעל העשויה מעור בהמה ממילא הכל תחת רגליו של האדם השולט על כולם.

והנה היבמה משועבדת להיבם ויוכל ליבם בעל כורחה, אבל כשאינו רוצה לייבם הוא מסיר אותה מהשעבוד ולכן חולצת נעלו בזה היא מרמזת שאינו שולט עליה יותר, או כפי שראיתי שמועה בשם **הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל** שהיבמה כביכול מוכיחה את היבם שהוא לא שולט כאדם בבריא, שאם כן היה עליו לייבם ולהקים בית לאחיו כי מצוות יבום מצוותה שתעשה לשם שמים ולא לשם כוונות זרות, ולכן שולפת נעלו כי אינו ראויה לסמל זה שהוא שולט בבריא ועדיף על בהמה וחיה.

וטהר לבנו - כי תצא

לפי זה הוסיף הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל שאכן כל האיסור ללבוש ביום כיפור זה רק נעלי עור בהמה, ואכן לכן לא מברכים ביום כיפור ובתשעה באב ברכת "שעשה לי כל צורכי", אבל נעלי גומי ובד למרות שהם נוחים להליכה מאוד יש מקור וסיבה מכאן להתירם.

והנה בשו"ע אור"ח תרי"ד נפסק להלכה שהאיסור לנעול ביום הכיפורים אינו אלא מנעל העשויה עור או שהיא מחופה עור, אבל מנעל של עץ מותר.

והאם נדמה מנעל מעץ המותר לנעליים המצויים בזמננו העשויים גומי או חומר סנטטי וכדומה, או שנחלק שנעליים של זמננו כיון שרגילים לנעול אותם כל השנה דינם כמנעל ואסור ללכת בהם ביום הכיפורים בשונה מנעל מעץ שבפשוט אין דרך בני אדם לנעול אותם כל ימות השנה? אומנם אם המקור הוא מקב עץ של קיטע א"כ כך הוא רגילותו.

ולכאורה יש שלוש שיטות ראשונים באיסור נעילת סנדל, א. שיטת בעל המאור יומא ב דפי הרי"ף שכל דבר המגן דינו כמנעל ואסור, וכדעתו משמע בלשון הרמב"ם הל' שביית עשור ג' ז' שכתב: וכורך אדם בגד על רגליו ויוצא בו שהרי קושי הארץ מגיע לרגליו ומרגיש שהוא יחף, ב. שיטת רש"י שבת ס' ותוס' יומא ע' שמנעל של עץ נחשב מנעל כיון שהוא מגן אבל שאר דברים לא איכתו לנו שיש להם שם מנעל, אלא מה שקובע בהם אחד הוא, והוא: שמנעל העשוי עור או מחופה עור אסור. ג. דעת הר"ן ורמב"ן והשו"ע הנזכר פסקו כשיטת הרי"ף שכל שאין בו עור (אפילו מעץ) מותר לנעולו אע"פ שהוא מגן על רגליו.

ושורש מחלוקתם הוא עפ"י הגמרא יומא ע' ב ששאלו שם מהו לצאת בסנדל של שעם ומין גומא ביום הכיפורים, והגמרא מציינת שהרבה אמוראים נעלו ביום כיפור נעליים כאלו, ומקשה הגמרא שכתוב שגם לדעת רבי יוסי המתיר בשבת בכל זאת מודה לרבי מאיר שאסור לקיטע לצאת בקב עץ שלו ביום כיפורים?

ולכן פירש הבעל המאור שלמסקנת הגמרא כל שהוא מגן אסור לצאת בו ביוכ"פ, ואילו רש"י סובר שדווקא קב הקיטע העשוי מעץ אסור ביוכ"פ כי הוא מגן טוב יותר ממנעל של שעם ולכן אסור רק בשל עץ, והרמב"ן מפרש בדעת הרי"ף שאפילו של עץ אינו מנעל, ומוכיח זאת מהגמרא יבמות קב ג' שחכמים שהלכה כמותם סוברים דמנעל של עץ פסול לחליצה כיון שאינו מנעל, ורק נעל מעור נחשב מנעל הן לחליצה והן לאיסור נעילת הסנדל ביום כיפור.

והנה יש להקשות מסברה למה יש מתירים ביום כיפור נעל שאינה עשויה מעור, הלא כתוב "וענייתם את נפשתיכם"? והלא חמשה עינויים נצטוו ביום כיפור, וכדברי הגמרא שדבר זה נרמז מכך שנכתב 5 פעמים "עינוי" במצוות יום כיפור, ואם כן אם נועל נעל גומי נוחה אין כאן עינוי של נעילת הסנדל?

ואם נתרץ כהשואל ומשיב וכהרחבת הגרשז"א שנאסר רק נעילת נעל מעור כי בכך מתבטא שאינו שולט על החיות כי הוא כמלאך, מה כאן העינוי?

עכ"פ בכדי להיות כמלאך עלינו להתכונן 40 יום בקדושה ותשובה ותפילה, עם עמל תורה וכך נכנס כראוי ליום כיפור אמן.

ויזנב בך כל הנחשלים ואתה עייף ויגע ולא ירא אלוקים

וחשבת לפרש שהיות ועם ישראל הצדיקים שבתוך הענן היו צמאים למים וטרודים במצבם הגופני הקשה, לכן לא היה להם פנאי וכוח לחזק ולתקן ולהחזיר בתשובה את אלו שנפלטו מהענן מחמת רשעותם.

וברגע שהטובים בעם ישראל לא מחזקים את הנופלים והנחשלים, זה פגם כללי בעם ישראל ביראת שמים.

ומצב זה ניצל עמלק להילחם בעם ישראל כשיש פגם ביראת שמים,

ואנחנו במשך כל הדורות אסור לשכוח למחוק את זכר עמלק, ולכאורה אם חייבים לזכור למחוק את זכרו בעצם אתה זוכרהו משנה לשנה?

אלא תזכור למחוק את זכרו, בכך שתחזק את הנחשלים ביראת שמים ואת החוטאים, בכל מצב ובכל דור, גם כשיש לך מצב קשה גופני נפשי כספי וכו', בכל זאת תזכור שלמצבים אלו המתין עמלק להילחם בעם ישראל, ואתה תתגבר לעזור לתקן את החלשים בעם ישראל דווקא בזמנים הקשים בהם אתה נמצא, לא תשכח.

וטהר לבנו - כי תצא

אתה עייף ויגע ולא ירא אלוקים

והם פשוט חיו תמיד בלחץ ובשקר!! בחוסר ביטחון בבורא עולם וגם בחוסר בביטחון עצמי בכוחות הנפש שלהם עצמם, כי עליהם לדעת שיש כלל **שבחונה שמח ושכח מהחובות**, ואת הדאגה תשאיר לאחר השמחה.

וכן בקריעת ים סוף בשיא הנס הגדול תשמחו ותתפעלו מגדלות בורא עולם ותמשיכו להצביע **זה קלי**, למה ראשכם ברח הצידה - לפחדים??? אין זאת אלא כי הם באמת חסרי ביטחון בבורא עולם, ולכן הם לא יכלו לשמוח וליהנות ולהתחזק מהנס.

ועל החלשים בביטחון, על אנשים כאלו השתלט עמלק, כי הם חסרי עמוד שדרה, שלא נהנו ולא התחזקו מהנס, ולכן קרסו בפני עמלק רח"ל, כי הם היו תשושים מפחדים מיותרים, ולא היה רגע אחד של שמחה ושל חיזוק מתוך אהבת השם, וכשחסר שמחה של קדושה זה עלול להתמלאות בשמחה של עבירה רח"ל.

זה מזכיר לי סיפור על **רבי חיים שמואלביץ זצ"ל**, שלמד בחדרו במלחמה כשעפו פגזים בירושלים, ובני ביתו התחננו לפניו לרדת למקלט, אבל הוא בביטחון אמר אני לומד תורה והיא מגינה!! אבל כאשר בנינים ליד נפגעו, אזי בלי שירצה הרימו אותו בכוח והורידו אותו למקלט.

ומיד כשפינו אותו מהחדר, נפל פגז שפיץ את החדר בו למד!!! הם באו לרב ואמרו לו הנה הרב רואה צדקנו שהוצאנו אותך בכוח, הנה הצלנו אותך ממות!!!! **צעק** עליהם רבי חיים ואמר להם, אתם מזיקים!! שברתם לי את הבית!! כי אם לא הייתם לוקחים אותי מהחדר והייתי ממשיך ללמוד תורה, שום פגז לא היה נופל שם.

זהו ביטחון אמיתי של כוח התורה, לא גאווה אלא אמונה ובטחון, זכותו יגן עלינו אמן.

תמחה את זכר עמלק מתחת השמים

במלך בשר ודם ולא במלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ואכן כדברים הללו טען שמואל לעם שהם חוטאו בבקשם מלך.

אבל היותו זה ציווהו בכל זאת לתת להם מלך, לכן שמואל ניסה לנצל מצב זה לקיים מצוות מחיית עמלק בשלימות שאולי על ידי זה יזכו לביאת המשיח תכף ומיד, ושעם ישראל לא יחטאו חלילה עם מלכם, אלא אדרבא זה יהיה חלק מושלם מקיום הג' מצוות שהתחייבו בכניסתם לארץ.

ואולי מטעם זה ניסה גם דוד המלך להכרית כל זכר עמלק, כי כשם שהכין את היסודות לבניין בית המקדש כך חפץ דוד להכין את היסודות לביאת המשיח תכף, והיות ויואב לא הרג רק את הזכרים ולא חשב להרוג גם את הנקבות לכן נכשל ונמלטו 400 עמלקים שיוואב לא הצליח להורגם.

ולפי זה צריך עיון שמדוע יהושע לא נצטווה להרוג גם את החלשים של עמלק, הרי אם היה הורג את כל עמלק אולי היו זוכים לביאת המשיח תכף ומיד??

ואם בורא עולם לא הסכים לכך כפי שכתב רש"י כן במפורש שעל פי הדיבור עשה כן, אם כן מדוע שמואל ודוד לא סברו ללמוד מזה שלא למחות לגמרי את זכר עמלק באופן מושלם אלא לשייר מעמלק לביאת המשיח?? ולא שיגרמו על ידי מחיית עמלק באופן מושלם את ביאת המשיח תכף ומיד.

ונראה לתרץ בפשיטות, שאכן אין ראיה כלל מכך שבורא עולם לא רצה שמשוה ויהושע ימחו לגמרי את זכר עמלק, כי זה היה לפני מתן תורה, וביאת המשיח לפני מתן תורה זה דבר שלא אפשרי לכאורה בעליל, כי כל התענוג של ביאת המשיח זה **כי אם לשמוע את דברי ה'** ולהתענג על ה' בשמיעתם תורה מפי הקב"ה.

כתוב בתרגום יונתן בן עוזיאל, שעמלק קירר את אלו שהיו עייפים מגלות ושעבוד מצרים ושפחדו בים סוף מהגלים של הים. **ונתבונן** בעוצמת דבריו, שהרי כחצי שנה היה להם חופש משעבוד מצרים, ואדרבה הם נהנו לראות את המצרים סובלים מהמכות, וכשיצאו – הם יצאו ביד רמה, מתוך עוצמה ולא בריחה מתוך לחץ ופחד, אז על איזה עייפות מדברים כאן??

ואולי הם היו עייפים בגלל המרדף של פרעה אחריהם **ליס סוף**, אבל גם זה עדיין לא מובן, שהרי סוף סוף הם ראו את ישועת השם, וראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, אז למה יש בהם עייפות??? וגם למה הם חששו מהגלים, הרי עליהם לרקוד ולשיר מעוצמת הנס?? כי אם ה' רצה להרוג אותם אז לא היה קורע להם את הים.

ונראה לתרץ, שאכן ראינו ברש"י שעם ישראל לא נרגע עד שראו את מצרים מת על שפת הים, כי היו חלק מעם ישראל חלשים באמונה, וכשהיו בתוך הים וראו ניסים, למרות שאמרו **"זה קלי ואנוהו"**, בכל זאת בליבם היה חיידק שניקר אולי כולם צדיקים ורק אני לא, ואולי כרגע אני לא צדיק, ואולי עוד רגע אני אחטא ובורא עולם יטביע אותי, ואותו אדם לא חשב שזה בגלל שהוא חלש בביטחון בבורא עולם.

אלא הוא יטען אדרבה אני צדיק שמפחד תמיד מעבירות!! והם האנשים שפחדו במצרים שמא גם הם יסבלו מהמכות כמו המצרים, וגם שמא אחרי המכות הם שוב ישתעבדו לפרעה, וגם חששו מהגלים שיטביעו אותם, וכך הם התעייפו מפחדם התמידי והמיותר.

יש מחלוקת גדולה בין הראשונים בהקשר למצוות מחיית עמלק, לרוב הראשונים מצוות זו קיימת גם קודם ביאת המשיח. **והראיה** לכך משמואל שציווה את שאול למחות את עמלק, **וכן** דוד שציווה את יואב להרוג את אדום שמפסדות לשון הגמרא **ב"ב כ'** הם היו עמלקים שלכן דוד כעס למה יואב הרג רק את הזכרים ולא הרג ומחה את זכרו של עמלק שכולל בזה כל נפש בין זכר ובין נקבה.

אומנם יש עדיין קצת פלא בעניין, שהרי מצוות מחיית עמלק היא מדור דור עד ביאת המשיח, וכפי שכתב רש"י **סוף בשלה**, שנשבע הקב"ה שאין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק כולו, וכשימחה שמו יהי השם שלם והכסא שלם.

וכן מצאנו ברש"י **שמות פרק יז פסוק יג "ויחלש יהושע"** - (תנחומא) חתך ראשי גבוריו ולא השאיר אלא חלשים שבהם ולא הרגם כולם, מכאן אנו למדים שעשו ע"פ הדבור של שכינה.

ומתוך זה נראה שבורא עולם רצה שיעשו מחיית עמלק אבל לא באופן מוחלט אלא שישארו עמלק לדורות הבאים בכדי שיתקיים מחיית עמלק המושלם לביאת המשיח שאז כסאו של הקב"ה יהיה שלם.

ולפי זה תמוה, איך ציווה שמואל לשאול למחות את זכר עמלק הרי אם אכן שאול היה מקיים מצוות שמואל בשלימות והיה הורג את אגג ואת הצאן אם כן לא היה המשך למצוות מחיית עמלק??

ואולי שמואל הנביא כאב לו שחלק מעם ישראל ביקשו מלך שלא כשורה, כי בקשתם לא הייתה מחמת מצוות ה' שימנו מלך בביאתם לארץ ישראל, אלא ביקשו מלך כי רצו להידמות לגויים, ויש בזה גם פגיעה במלכות שמים כביכול שאמרו רצוננו

וטהר לבנו - כי תצא

ידי מחיית כל זכר עמלק באופן מושלם, ועי' מאמר הבא בהרחבה עוד בעניין זה.

אבל שמואל ודוד המלך היו לאחר מתן תורה, ולכן הם סברו שמתאים לקרב את ביאת המשיח ותיקון העולם המושלם על

ללמדנו, שמחיית הרוע שבעולם בשלימות זה בא על ידי התורה הקדושה, ולכן כל החפץ למחות את העמלק שבקרבו המקררו כל עת מדברים שבקדושה ומושכו להנאות עולם הזה ולטומאה חמורה, צריך לחדד עניין זה.

שבכדי לנצח את העמלק הרע הזה ולמחותו חייבים להיעזר בכוח התורה הקדושה, שהיא נותנת עוז ותעצומות לעם, היא נותנת שובע של קדושה המספק את צורכי האדם ושיבעונו וכך הוא יכול בנקל לנצח את היצר הרע בעזרת ה', וכמובן יחד עם תפילות בכוונה ובדבקות וזכה מצטרף ללימוד התורה וספרי מוסר בקביעות, כל זה יעשה את השינוי הרצוי להגיע למדרגות גבוהות בקדושה, אמן ואמן.

מצוות מחיית עמלק - ע"פ דעת בעל התרומה - המשך

אומנם יש דעת ראשונים חולקת, שלדעתם שמואל ציווה משאול למחות את כל זרע עמלק מכל העולם כולו, ובכל זאת נשארו הרבה עמלקים, כי רש"י כתב בספר שמואל א' טו' ג' שמה שנצטווה שאול להכות בעמלק גם משור ועד שה מגמל ועד חמור, זה בגלל שהעמלקים היו מכשפים והפכו עצמם לבהמות הללו, ולכן היות שאול השאיר בהמות לכן נשארו הרבה עמלקים.

ולכאורה, לא מובן לפי הדעת של התרומה וע"פ תירוצו של הרב **כתריאל**, מדוע היה תביעה על שאול שבגלל שהשאיר את אגג ואת הבהמות לכן יצא מזה המן, הרי גם אם שאול היה הורג את אגג ואת כל הבהמות עדיין נשארו עמלקים בעולם, ומהם גם יכול לצאת רשע כמו המן? וגם מדוע היה חשוב לשמואל להרוג את כל העמלקים שגרים דווקא בארץ ישראל, ולהרוג אפילו את הבהמות, הרי גם ככה נשארים עמלקים בעולם?!

אלא, נראה שהעמלקים שגרים דווקא בארץ ישראל ליד היהודים הם עמלקים הכי רשעים והכי מסוכנים לעם ישראל, כי הם טומאה שנדבקה דווקא לקדושה, וזה הרוע הכי גדול בעולם, ולכן יש צורך את הטומאה המסוכנות ביותר למחוק מיידית ולגמרי, ואכן דווקא מטומאה רעה שכזאת יצא המן הרשע שנדבק למרדכי היהודי ונמכר לו לעבד, והוא היה הצורך הגדול ביותר לעם היהודים.

ללמדנו, שסכנה גדולה היא ביותר להיות ליד טומאה, ודווקא טומאה שנמצא ליד קדושה זה הכי מסוכן, ולכן נברח מכל טומאה בפרט בזמן התפילה ולימוד ובזמן שעושים מצוה, כי אז הטומאה הנדבקה היא מסוכנת ביותר.

ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והייתה לה' המלוכה

ואחר שלא ישמעו בטוב אז ילבש נקם להלחם עמם – אדום לבושו. **ואולי** כוונתו, שעשוי – אדום יטענו שרק את עמלק צריך למחוק ולא את אדום, כי מצאנו אפילו צדיקים שיצאו להם בני רשעים, כמו שיצא עשו מיצחק, וגם עשו לא אשם שיצא ממנו עמלק.

ולכן הקב"ה מוכיח להם שזה שקר, שעמלק יצא רשע זה היה דווקא בגלל עשו – אדום שבגלל שהציק ליעקב אבינו מאוד, מזה יצא כל הרשעות, ולכן יעקב כשנפרד מעשו אמר לו עוד ניפגש, **וכמו** שכתב רש"י שבעת הגאולה יעקב יבוא לשפוט את עשו על כל הרשע שיצא מעשו כל הדורות, וזה מחיית זכר עמלק מושלם מחיית כל הרע מהשורש,

וזה מלמדנו שחייב למחוק את הרוע שיש לנו מהשורש ולא רק מלמעלה, ורק כך נצליח להמליך עלינו את בורא עולם מלך מלכי המלכים הקב"ה.

שופטים – כי תצא – מלחמת עמלק

ייתכן שהתורה מלמדתנו, שיש סכנת עמלק – יצר הרע, המקרר את עם ישראל לפני קבלה ולימוד התורה, כפי שמתואר בחומש שמות, אבל בחומש דברים התורה רוצה לחדד לנו שיש גם עמלק – יצר הרע, המקרר את עם ישראל לאחר לימוד התורה. **וזאת** מלבד המושג שכל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, ואולי אפשר להוסיף, שניסיון היצר לאחר לימוד התורה הוא כפי שכתבתי בפרשת מסעי בפסוק **"ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברות התאוה"** שבסיום הלימוד יש לאדם 2 צדדים, שמצד א' בסיום הלימוד אפשר להתעלות מכוח טעם הלימוד שלמד קודם ולקבור את התאוות, וכפי שכתבתי ע"ז רבות, שע"י טעמו הנפלא של הלימוד או ע"י כל תענוג רוחני אפשר להתגבר על אש התאוה, וזאת מלבד קדושת התורה שמשפיעה גם אחרי הלימוד.

בהגהות מימוניות הל' מלכים פ"ה ה"ה מביא שיטת בעל התרומה שלדעתו מצוה זו של מחיית עמלק אינה נוהגת עד ימות המשיח לאחר כיבוש הארץ – וזה כמשמעות הפסוק **"והיה בהניח לך ה' אלוקיך מכל אויביך מסביב – תמחה את זכר עמלק"**, וכן כתב בספר **"קריית ספר"**.

והנה הרדב"ז הקשה על זה שאם כן מדוע שמואל ציווה את שאול להרוג את זרע עמלק?!

ובעצם קשה שגם דוד שלח את יואב להרוג את אדום ובגמרא ב"ב כ"א משמע בפשטות שהם היו עמלקים שלכן כעס מאוד דוד מדוע יואב הרג רק את הזכרים ולא את הנקבות?!

וראיתי שרבי כתריאל אורבך מפוניבז כתב ששמואל ציווה להרוג רק את עמלק שגרים בארץ ישראל ולא את כל זרע עמלק, כי למחות את כל זרע עמלק מכל הארצות זה ציווי לעתיד לבוא – לימות המשיח.

והביא ראיה לדבר, שהרי שנתיים לאחר ששאול הרג את כל אגג ורק שייר את אגג והבהמות, כבר היו אלפי עמלקים שיואב הרג בהם בשליחות דוד, ומתוכם נמלטו ושרדו 400 איש, ואיך יתכן שנשארו כל כך הרבה עמלקים והלוא הרגם שאול? אלא על כורחך אלו שנשארו היו עמלק משאר הארצות שאותם לא הרג שאול כי לא נצטווה עליהם.

כתב רש"י על פסוק הזה בעובדיה א' כ"א - **לימדך שאין מלכותו שלימה עד שיפרע מעמלק**: ולכאורה קשה, שהרי עשו ואדום זה לא עמלקים, רק חלק מזרע עשו – אדום הם עמלקים, כמו שכתב הרמב"ם **במורה נבוכים ח"ג נ'** – שה' ציווה למחות **"זרע עמלק" לבד**, אך לא את שאר זרע עשיו, ולכן **פירט הכתוב משפחותיהם** לידע מי לא מזרע עמלק, ואם כן מדוע רש"י מקשר את עשיו לעמלק שמשמע שצריך למחות גם את עשיו ורק כך יהיה המלוכה לה'!?

ולכך נראה לתרץ כמו שראיתי במלבי"ם על הפסוק **ישעיה סג' א' "מי זה בא מאדום"** שכתב - מצייר פה כי תחלה יבא אל אדום בדברים רכים, וימשיל את ה' שהולך בבגדים נקיים וזכים,

בדרך דרש נראה לפרש, שהנה **בחומש שמות** תכף לצאת מצרים קצת לאחר קריעת ים סוף **עוד קודם מתן תורה**, וגם **קודם פרשת משפטים**, כתוב **שבא עמלק להילחם** עם ישראל, ואילו כאן **בחומש דברים** שזה משנה תורה, כתוב תחילה את מתן תורה וגם כתוב פרשת שופטים ופרשת כי תצא שהיא מלאה בהלכות ודינים כביכול היא מגבילה לפרשת משפטים שבחומש שמות, אבל כאן **מלחמת עמלק נכתבה רק בסוף**, לאחר כל הני"ל - בסיום כל הדינים וההלכות.

וקשה מדוע כביכול **נהפך הסדר הדברים**, מדוע בחומש שמות כתוב מלחמת עמלק לפני מתן תורה ופירוט דיניה, ואילו כאן בחומש דברים מצוות מלחמה ומחיית עמלק כתובה לאחר מתן תורה ופירוט משפטי התורה?!

וברור ופשוט שסדר האירועים הוא ככתוב בחומש שמות, ואם כן השאלה היא כאן בחומש דברים כתוב לא פי סדר האירועים, שמחיית עמלק נכתב לאחר מתן תורה ופירוט דיניה?!

וטהר לבנו - כי תצא

בקלות בעבירות חמורות, ואדם זה נקבר בעצמו בתאוות – בקברות התאוה, כי אין גבול לשחרור שהיצר דורש מאדם זה. **יאכן** נכון הדבר שאדם לפעמים זקוק לשחרור, אבל אפשר להשתחרר בגבולות ובהיתר ואז זה גם חיובי, כי המושג להשתחרר ולהתרענן הוא מושג אמיתי, כך אדם חוזר רענן עם התחדשות ללימודים.

אבל חובה עלינו לדעת שיש קווים אדומים שלא עוברים בשום מצב של שחרור, שלא להיקבר בקברות התאוה, והמבין יבין!!! וגם כאשר מתקרבים לימי החגים וימי בין הזמנים אסור חלילה שימים אלו ישמשו לנפילה ולפעמים נפילה שאי אפשר לקום ממנה, אלא באמת נשתמש בזמן זה למרגוע והחלפת אורה, ולצבור כוחות לזמן הלימודים הבא עלינו לטובה.

זכור את אשר עשה לך עמלק – כתוב זיכרון בספר וזכור בפה – ואיך זה מתחבר לתחילת הפרשה

ולפי החזקוני, מתורץ הצ"ע ששאלתי על הרמב"ן, כי מפרשת בשלח כבר קיבלנו זכירה בכתובה בספר שלא ישכח במשך הדורות, וגם יש ציווי למשה לצוות את יהושע שיעביר את צווי מחיית עמלק הכתוב למנהיגים של הדורות הבאים, וממילא בפרשתנו גם ה"זכור" וגם "**לא תשכח**" מיותרים, שהרי מצוות מחיית עמלק כתובה ולא תישכח, מחמת הציווי שעובר מדור לדור למנהיגי הדור, אלא פרשתנו מדברת על חובת הציבור בלי קשר כלל לכתובה, שכבר נכתב בימי משה ונמסר לכל הדורות.

ולכן, "זכור" בפה, בקריאת התורה בשבת זכור בציבור, וההוספה "**לא תשכח**" בא להוסיף את קריאת המגילה, שבכך יש זכירה חזקה יותר ומוחשית יותר מתוך קריאת המגילה על שביקש המן מזרע עמלק להשמיד ולהרוג את כל היהודים, ובהמחשה על פשעי עמלק בוודאי "**נזכור ולא נשכח**".

אומנם בקול אליהו הסביר באופן אחר, שנוון שמצוות **זכירת מחיית עמלק היא לכתוב בספר**, ובכל זאת "**שים באוזני יהושע**", **שבעל פה** יגיד ויודיע שמה שכתוב "**תמחה את זכר עמלק**", לא הכוונה לזכרים ולא לנקבות, וכפי שטעה יואב בימי דוד מחמת שרבו טעה, אלא תלמד הכתוב **בעל פה שישמענו "תמחה זיכר עמלק"**, שזה כולל זכרים ונקבות, (וצ"ע וכי יואב לא שמע קריאת התורה בציבור?).

והאם לפי דברי **הקול אליהו** עיקר הזכירה היא בכתב, רק חייבים לקרוא בציבור שלא יטעו כפי שטעה יואב, וא"כ בוודאי הפסוק בפרשתנו כביכול מיותר, ובוודאי בא ללמדנו קריאה בציבור הן פרשת זכור לפני פורים, והן מצוות קריאת המגילה כפי שכתבתי קודם בדברי הרמב"ן, ויל"ע.

ובזה באתי לגאון רבי ישראל וטענתי הנה לך בפרשתנו כתיבה כדיבור, שמצוות זכור כתוב לכתוב בספר ואילו בפרשתנו המצווה היא כדיבור.

אבל הגאון הצדיק רבי ישראל, אמר שהדרשה יפה היא אבל הוא שאל איפה ברש"י יש ללמוד שכתובה כדיבור? ונכנעתי מפניו והמתנתי לתשובתו הרמה.

והוא ציין דברי רש"י ב"כי תצא למלחמה" – במלחמת הרשות **הכתוב מדבר** שבמלחמת ארץ ישראל אין לומר ושבת שבו שהרי כבר נאמר בשבעה אומות לא תחיה כל נשמה: **וטען רבי ישראל שרש"י** יכול למחוק מדבריו את המילים "**הכתוב מדבר**", ומשמעות דבריו יהיו מובנים גם בלי רצף מילים אלו.

והקב"ה ברחמינו נתן להוסיף ולחדש מכוח דבריו, שאולי רש"י בתחילת הפרשה מרמז לנו על סוף הפרשה, שמצוות זכור שנקיים בפה זה יהיה מתוך הכתב, דהיינו שפרשת זכור נקרא מתוך ספר תורה בציבור, וכן קריאת המגילה מתוך מגילה כתובה, שזה בבחינת "**הכתוב מדבר**".

השב תשיב לו את העבוט - עבד מלווה לאיש לוה - ומה השכר??

ב. כתב רש"י ואם אינו מברך מכל מקום התורה מוסיפה "**ולך תהיה צדקה**", ורש"י לא הסביר שבגלל ברכת הלווה יהיה צדקה מלווה שזה טובות מיוחדות מה', אלא רש"י מפרש שאפילו אם לא תקבל ברכה מהלווה, או בגלל שהוא אדם קר או ביישן, ויתכן אפילו אם באת בפנים חתומות ולא שמחות מקושי המאמץ פעמים ביום כל יום, בכל זאת ה' יתן לך צדקה וחסד וטובות גדולות.

כי לא ניתנה תורה למלאכי השרת, כי באמת קשה להתמסר ולהתאמץ עוד יותר עבור אדם שאיכזב אותי שלא שילם לי את חובו ואני עוד חייב לעבוד בשבילו!! ויל"ע, זה נקודה למחשבה, וכפי שכתב רש"י בתחילת הפרשה, **לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע!!**

אבל מצד שני בזמן שסיים לימודו יש מצב כדוגמת "**יוסעו ממדבר סיני**" – ששם קבלו תורה, שנוצר חלל רוחני, שבו עלול האדם בעצת היצר למלאות את החלל בעבירות חמורות. **כי** אותו חלל דורש למלאותו בדחיפות בריגושים שליליים, בטענה שברגע שמיצה את לימודו היומי עליו להשתחרר מהלחץ הלימודי ומעמלו בתורה משך שעות היום, ואז אדם כזה נופל

השגחה עליונה מדהימה, היום יום שני ד' אלול התשפ"ו, סיפרתי לתלמידי **החדשים מכיתה ז'** ת"ת תורת אמת ב"ב על שזכיתי בדרך נס ומעל הטבע בסיפור מדהים ומרגש להכיר את **העילוי הגאון הצדיק המשותק רבי ישראל רפאל פלדמן שליט"א מארה"ב** שהשתתק ברוב גופו בימי בחרותו לפני עשרות שנים, ובס"ד התעקשתי להבין את חידושי העמוקים שכתב לי בקצרה מחמת קושי שיתוקו שבקושי יכול לכתוב במחשב ביד אחת בלבד וגם זה בקושי רב.

והיות ולא וויתרתי זכיתי לאוצר בלום של חידושים מדהימים של רבי ישראל הצדיק, שהקב"ה ברחמי וברוב חסדיו רצה שחידושי של העילוי המשותק לפחות חלקם יהיו מודפסים בספר לזיכוי הרבים, וכמובן שזה טיפה מהים של חידושי המדהימים.

והנה בלילה מתקשר אלי עוזרו ובפניו חידוש חדש מרבי ישראל, וזאת כאשר כבר כמה שנים לא קיבלתי חידושים חדשים מרבי ישראל, ושמתני כל כך שזכיתי ביום זה שסיפרתי על חידושי לתלמידי, ביום זה זכיתי להמחשה מדהימה להביא לתלמידי בס"ד.

והצדיק רבי ישראל התחיל את החידוש בחידה, ששאל איך אפשר להוכיח מרש"י מפרשתנו שכתובה כדיבור?

וחשבתי לרגע ועניתי שמצאתי קשר, שמצד אחד בפרשתנו כתוב "**זכור את אשר עשה לך עמלק**", ומפרש הרמב"ן **מהספרא בחוקותי ומהספרי כאן**, שהכוונה **בעל פה**, כי אם הכוונה לכתוב שלא ישכח (כך נלע"ד להוסיף בדבריו, כי הוכחתו מתאימה גם למה שהוספת) וכפי שמפורש בפרשת בשלח "**כתוב זיכרון בספר**", וכפי שפירש **החזקוני** לקמן שמצווה לכתוב בכדי שלא ישכח, הרי כתוב בפסוק שפרשתנו מלבד "**זכור**" גם "**לא תשכח**".

על כורחך הכוונה לזכירה בפה, שנקרא פרשת עמלק בציבור בפרשת "**זכור**" בשבת לפני פורים (**מגילה כט'**), ומכאן **סמך למקרא מגילה מן התורה**:

רק צ"ע שאכן מצאנו רמז לחיוב קריאת פרשת זכור בציבור, כי מה שכתוב "**זכור**" הכוונה בפה, אבל קצת קשה מהיכן מדייק הרמב"ן עוד רמז וסמך למקרא מגילה מן התורה?

והנה בסוף פרשת בשלח על מצוות מחיית עמלק כתוב "**כתוב זאת זיכרון בספר**", ומשמע שמצווה זיכרון של מחיית עמלק מתקיים בכתובה בספר, וכתב **החזקוני** – אבל לא זכור בעל פה, שמא יבא לידי שכחה לזמן מרובה, כי מחיית עמלק תלויה לכשימלוך מלך ישראל ככתוב "**והיה בהניח לך וגו'**", ומה שכתוב "**יושים באוזני יהושע**" מפרש **החזקוני** שתצווה את יהושע למסור ולהעביר את הזכירה הכתובה בספר למנהיגים שיבואו אחריו שהרי יהושע לא נלחם בעמלק.

בפרשתנו יש מצווה מיוחדת למלווה שלא קיבל את פירעון חובו בזמן הפירעון, שיכול לקבל משכון עד שישולם לו חובו, אבל אם המשכון הוא בגד יום או לילה, כתוב בתורה מצווה "**השב תשיב לו את העבוט כבוא השמש ושכב בשלמתי וברכך ולך תהיה צדקה לפני ה' אלוקיך**".

שבכל בוקר תבוא לבית הלווה ותחזיר לו את הבגד שהלווה צריך ביום ותיקח ממנו את הפיזומה, ובערב תחזיר לו את בגדי הלילה ותיקח ממנו את בגדי היום, כי לא נשפיל את הלווה ללכת ברחוב עם פיזומה, בקיצור עבד מלווה לאיש לוה היפך מה שכתוב **במשלי כב'**.

ונסו לשלוח את הילדים בבית כל יום לעשות כן, קשה!! נכון, ולכן יש שכר מיוחד, א. תזכה לברכה של הלווה שמגיע מתוך הערכה למאמץ, וברכה שמגיעה מעומק הלב ומתוך הערכה יש לה עוצמה.